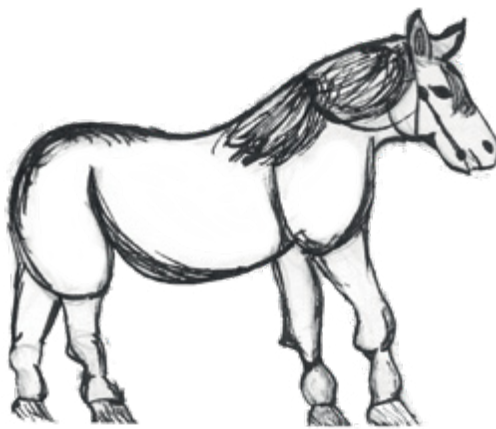

JEDEN PÁN Z BLANÍKA KOUPIIL SI KONÍKA

*Aneb
když děti píší
a malují*

JEDEN PÁN Z BLANÍKA KOUPIIL SI KONÍKA

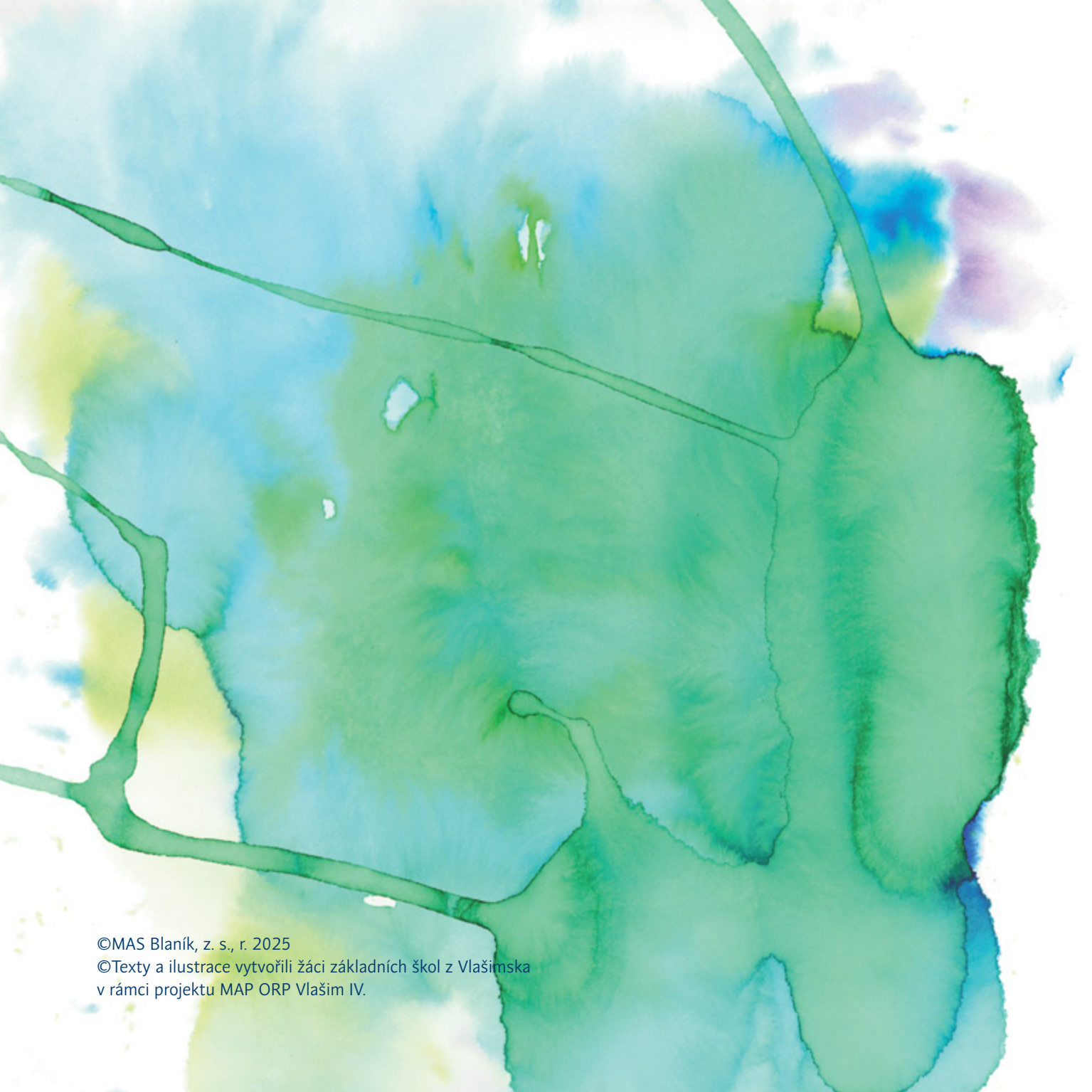
aneb když děti píší a malují

Vítejte ve světě dětské fantazie!

Tato kniha je plná textů a obrázků dětí ze škol na Vlašimsku.

Každý text i ilustrace jsou výsledkem dětské představivosti a kreativity.

JEDEN PÁN Z BLANÍKA KOUPIIL SI KONÍKA

*

aneb když děti píší a malují

©MAS Blaník, z. s., r. 2025

©Texty a ilustrace vytvořili žáci základních škol z Vlašimska
v rámci projektu MAP ORP Vlašim IV.

PÁN Z BLANÍKA

Jeden pán z Blaníka
koupil si koníka.
Jezdil s ním po městě.
Líbil se nevěstě.
Pak si dali kolínka.

Agáta N., 11 let

Zuzana Lucie B., 11 let, Kaligram

ÚVODNÍ SLOVO

Vážený čtenáři, nedržíš v ruce obyčejnou knihu, ale výsledek několikaměsíční práce devíti učitelů z podblanických základních škol, a především desítek jejich žáků, kteří na vzniku celého díla pracovali. Za knihou se schovávají dlouhé hodiny příprav, sdílení, konzultování, doporučování, nevydařených pokusů, přepisování, oprav, čtení a velkého přemýšlení, zkrátka učení.

A jak celá ta velká práce probíhala? Na začátku se sešlo několik učitelů českého jazyka, kteří věří myšlence, že v dnešní rychlé době digitálních technologií a umělé inteligence stále, a možná o to více, záleží na rozvoji myšlení u našich dětí. A protože psaní je přemýšlení, začali jsme společně hledat cesty, jak dětem ukázat kouzlo psaní možná trochu jinak, než běžně ve škole zažívají. Chtěli jsme dětem při psaní co nejvíce dopřát možnost volby, svobody a podporující atmosféry, aby jejich tvořivosti a pisatelskému rozletu nic nebránilo. Přáli jsme si, aby děti při procesu psaní zažívaly radost. Samotní učitelé se scházeli a zkoušeli si psaní různých textů v rolích žáků. Díky těmto vlastním prožitkům dokázali lépe odhadovat, co by mohlo dětem v jejich třídách při psaní pomoci, co by je mohlo zaujmout a jaké překážky by mohly pisatelský zážitek narušit.

V knížce na vás čekají různé příběhy, autorské pověsti, dokonce detektivní zápletky nebo pohádky. Děti se nezalekly ani poezie a tvořily od čínských lyrických básní a haiku po kaligramy. Linka, která všechny texty propojuje, je téma domova. Někde se jedná o pojetí domova jako místa, které mám rád a dobře znám, jinde se může jednat o můj pokojíček, náš dvorek a zvířátka žijící na něm nebo město Vlašim, jeho park či celé Podblanicko. Důležitou součástí knihy je i výtvarné zpracování dětí ze Základní umělecké školy Vlašim.

Celá knížka je tedy společným výsledkem snažení desítek malých spisovatelů a výtvarníků. A já vám přeji milé chvíle při jejím listování a čtení. A až budete číst, a já věřím, že se při čtení budete i usmívat, myslíte na to, že za každým obrázkem a textem je jeden malý spisovatel nebo výtvarník, který urazil dlouhou cestu a udělal hodně práce, aby se její výsledek dostal až k vám.

Vendula Noháčová, průvodkyně tvorbou knihy

PODĚKOVÁNÍ

Vznik této knihy není jen výsledkem projektu, ale především důkazem smysluplné spolupráce a nadšení. Ráda bych poděkovala všem, kteří se do toho s námi pustili. Děkuji učitelům podblanických škol, kteří do projektu vložili svůj čas, nápady a trpělivost. Velký podíl na celém výsledku má Vendula Noháčová, která učitele celým procesem prováděla a bez níž bych neměla odvahu se do takové akce vůbec pustit. Těžko si na jejím místě představit někoho lepšího.

Velké poděkování patří také dětem, které do svých textů a ilustrací vložily kus sebe, nebály se tvořit a experimentovat. Je radost listovat knihou, která je díky nim hravá a zároveň jí nechybí hloubka.

Posledním dílkem k vytvoření výsledku, který držíte v ruce, bylo navázání spolupráce s grafičkou Kateřinou Paškovou Janatovou. Od prvního setkání s ní jsem neměla pochyb, že finální podoba knihy bude krásná, přesně taková, jakou si všichni tvůrci zaslouží.

V neposlední řadě děkujeme společností Sellier & Bellot, Prádelna Kyselý a.s. a NOMATECH s.r.o. za finanční podporu tisku knihy, díky níž ji můžeme distribuovat do škol v dostatečném počtu.

Držíte v ruce výsledek skutečné spolupráce napříč školami i obory, a především důkaz toho, že když se spojí nápady a důvěra v děti, může vzniknout něco mimořádného.

Anna Dufková, MAS Blaník

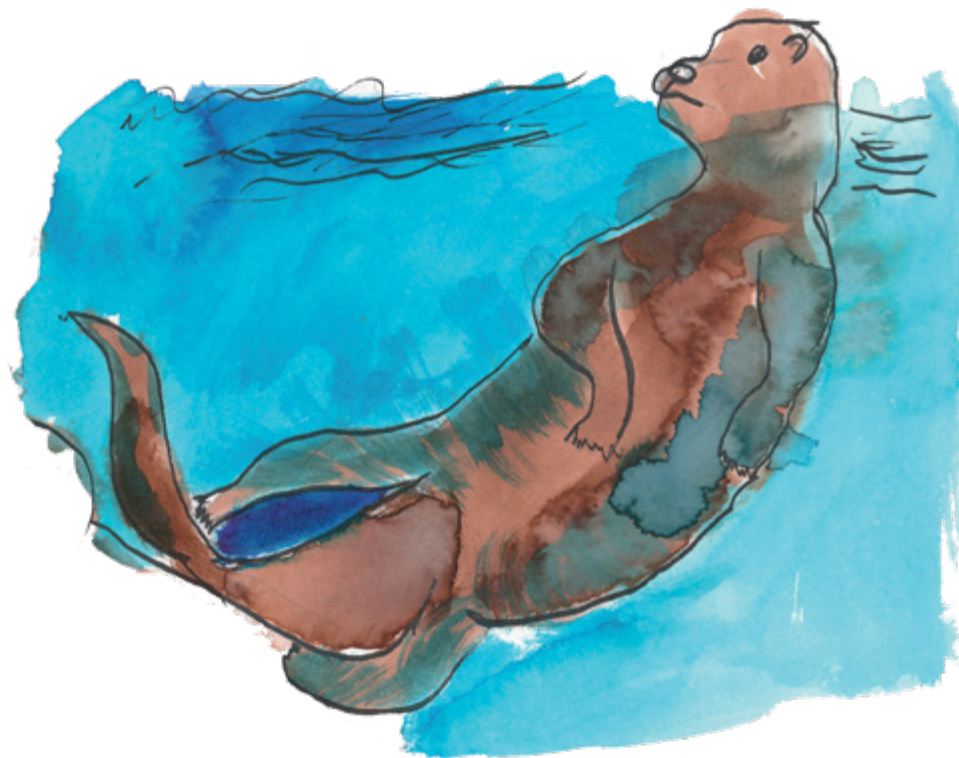

MOJE KAMARÁDKA

(VYDRA PANÍ PLAVKYNĚ)

Leontýna Ř., 9 let

„Ahoj! Vítá vás vydra. Jistě mě znáte, no přece paní Plavkyně, velmi známá cestovatelka. Dnes se spolu podíváme do města jménem Vlašim. Je to krásné město, i když není příliš velké. Je tu zámek a kolem se rozprostírá nádherný park, je opravdu velmi krásný a úžasný na procházky. Dají se tu udělat skvělé památeční fotky. Zcela upřímně, mně se takový park moc líbí, hafani se tu můžou procházet leda na vodítku a parkem navíc protéká menší říčka Blanice. Já řeky miluji, v řekách se totiž můžeme nejen koupat, ale i dovádět a hlavně rybařit. Rostou tu stromy, různá květena, je zde nádherné hřiště a spousta laviček na odpočinek a také zajímavé sochy.“

LVI

Marie Leticie Ž., 10 let a Vanesa F., 10 let

Lvi stojí u vlašimské brány.
Chudáci, vypadají jako ochočené kočky.
Lvi stojí u vlašimské brány, hřívu mají zplihlou a smutnou.
Koukají se tak smutně, hřívu mají zplihlou a smutnou.
Chudáci, vypadají jako ochočené kočky, koukají se tak smutně.
Čekají na probuzení ze zlého snu.

O MYŠCE PLYŠCE A ZAKLETÉM VLAŠIMSKÉM PARKU

„Dobré ráno Plyško,“ ozvalo se ze dveří. Plyška se pomalu rozkoukala a uviděla svoji kamarádku sýkorku Lýkorku. „Pojď si hrát do parku,“ láká sýkorka myšku. Myšce se ale z pelíšku nechtělo, měla ho totiž velmi zahřátý. Brzy se nechala přemluvit, vyčistila si zoubky a vyrazily. Hrály si na babu a na pikanou. Neměly však na hraní klid, proto se rozhodly, že v hraní budou pokračovat, až všichni lidé z parku odejdou a půjdou spát. Zatím si šla zvířátka odpočinout do postýlky v domečku.

Nastal večer, Plyška vyhlédla z okna a viděla, že lidé odcházejí. „Tak už můžeme jít,“ řekla Plyška Lýkorce. Pomalu vyšly z domečku. Lýkorka se najednou zastavila. „Plyško, počkej,“ zašeptala tiše. „Musíme dávat pozor na káně nebo na kočky,“ přikázala Lýkorka. Konečně vyrazily. Cítily kolem sebe obrovské dusno a najednou uslyšely: „Křup.“ „Nejsme tu samy,“ polekaně vykřikly. Zaslechly nějaké zvuky za křovím. Plyška odhrnula listy z keře a neuvěříte, co tam uviděly. „Plyško, asi náš park obživl!“ Samson házel knedlíky ze stráně do řeky, žabka z kašny kradla peníze, drak ulétl z Čínského pavilonu. Kamenní lvi seskákali z brány zámku a rozběhli se do parku.

Unavené kamarádky se schovaly za keř a usnuly. Když se probudily, byly zase u Plyšky v domečku. Byl to jen sen? Je velká škoda, že se to nestalo doopravdy, cítila jsem se jako v pohádce. Nejlepší na všem bylo, že jsem tu krásu nezažila sama, ale měla jsem tam svoji Lýkorku.

Barbora Ž., 9 let

JAN OČKO

Nová socha ve vlašimském parku.
Očko se dívá na dnešní svět.
Nová socha ve vlašimském
parku, to byl Jan Očko.
Biskup, co žil dávno ve
Vlašimi, to byl Jan Očko.
Očko se dívá na dnešní svět,
biskup, co žil dávno ve Vlašimi.
Věrný přítel a rádce Karla IV.

Václav H., 10 let

JARO V PARKU

Ráno ptáčci cvrlikají.
Jemný vánek probouzí je.
Ráno ptáčci cvrlikají.
Zvířátka vykukují ze svých nor.
Stromy už rozkvétají.
Zvířátka vykukují ze svých nor.
Jemný vánek probouzí je.
Stromy už rozkvétají.
V parku už začalo jaro.

Agáta N., 11 let

VLAŠIMSKÝ PARK

Vlašimský park leží u zámku. Je to tam nádherné, protože je tam klid a vůně. Krásné je to tam hlavně v květnu. Vlašimský park je doslova klenotem mezi parky. Mimo jiné je zde Čínský pavilon, tři brány, socha Samsona, Starý hrad. Vlašimským zámeckým parkem protéká řeka Blanice. Toto místo jsem si vybrala, protože se tam dělají pikniky. Já to tam mám hrozně ráda. S rodinou tam chodíme na procházky a s kamarády na Májové slavnosti.

Jednoho dne, když byly Májové slavnosti, tak tam byla i jedna atrakce. Ta atrakce vyjížděla nahoru a dolů, ale zároveň se otáčela. Všem se na ní dělalo špatně a když jste tam seděli, tak vám uletěly boty. Holky na ni chtěly jít, jenže ta atrakce byla hrozně nebezpečná.

Najednou viděly divného muže. Terka si myslela, že je to normální týpek, jenže holky ji zastavily a řekly: „Teri, to je ten člověk, co ho hledali v televizi.“

Terka pořád nevěděla, a tak Vendy řekla: „To bylo 3. srpna. Tvoji rodiče měli puštěné zprávy. A tam říkali, že hledají člověka jménem Martin Polívka, protože utekl z vězení.“

A pak Terka řekla: „Proč má v ruce tak veliký klíč k uvolňování šroubů? Vendy, on míří k té atrakci!“

Holkám hned došlo, že chce uvolnit nějaké šrouby na té nebezpečné atrakci.

“Volej policii!” zavolala Sofinka na Terezku.

Jenže zatímco Terka mluvila s policií, tak muž už byl u atrakce hodně blízko a klíčem na uvolňování šroubů uvolnil 5 šroubů a díky tomu praskla tyč, která to drží pohromadě a vyletělo to. A byla pohroma! Za chvíli dorazila policie a začala Martina Polívku honit. Martin se jim neustále schovával za atrakce do slepé ulice, ale policie ho nakonec chytila. Hned potom přijela záchranka a hasiči. Hasiči vyhnali všechny lidi pryč a rychle zavolali další dvě záchranky. Ty odvezly zraněné lidi. Naštěstí se nikomu dalšímu nic nestalo.

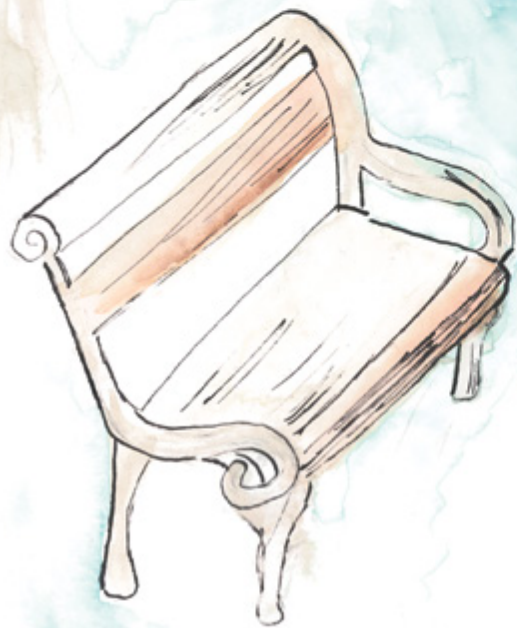
Všichni holkám poděkovali za to, že hned volaly 112, a za to, že si hned všimly toho pána. Všichni holkám říkali, že jsou hrdinky.

Terezie M., 10 let

STARÝ HRAD

V parku stojí Starý hrad,
každý člověk ho má rád.
Pověstmi je opletený
i v příbězích zapletený.
Stojí v parku u propasti,
nechyťte se mu do pasti.

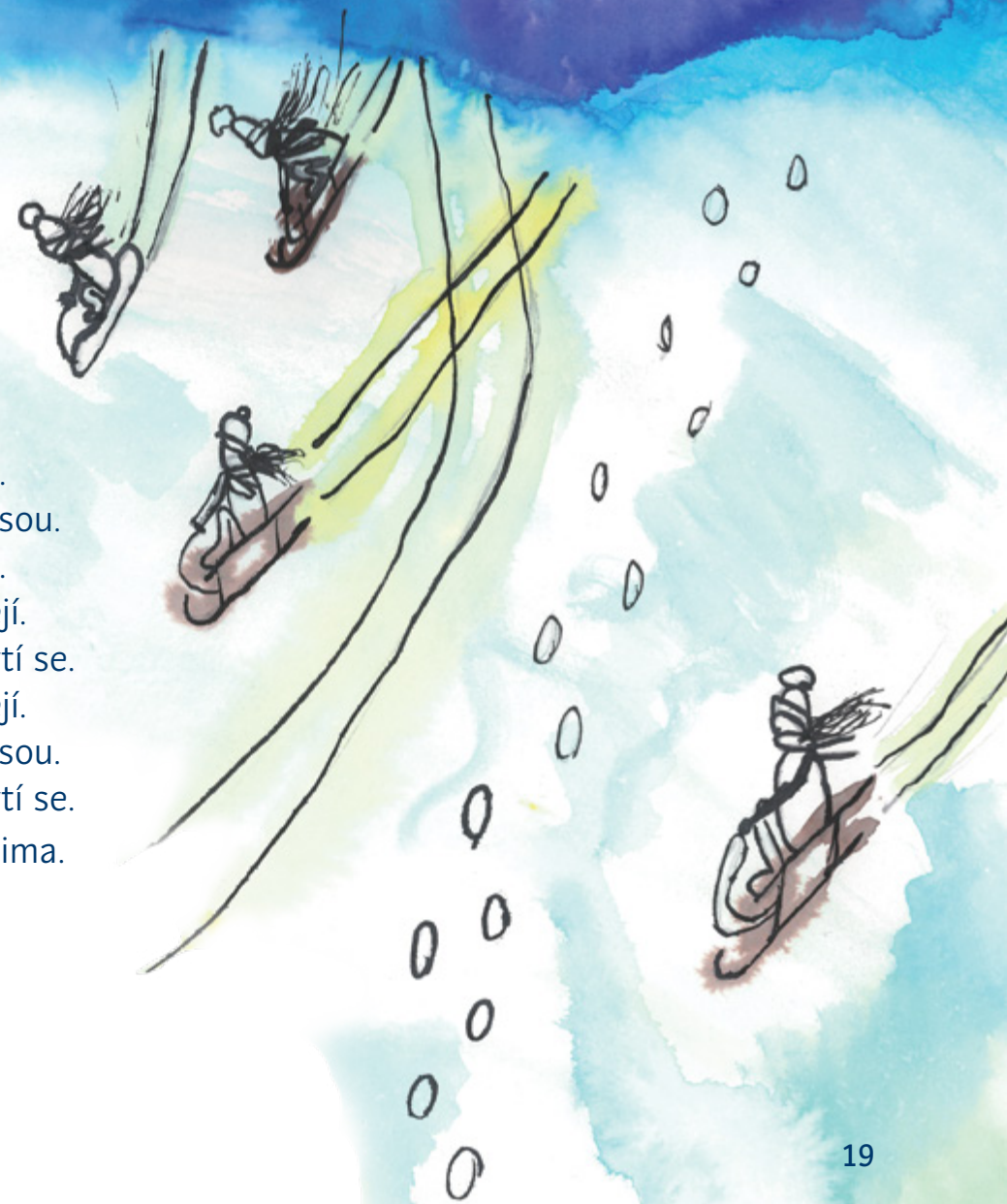
Zuzana Lucie B., 11 let

ZIMA V PARKU

Děti v parku bobují.
Rodiče jim boby nesou.
Děti v parku bobují.
Všichni radost sdílejí.
Křišťálový sníh třpytí se.
Všichni radost sdílejí.
Rodiče jim boby nesou.
Křišťálový sníh třpytí se.
V parku už začala zima.

Agáta N., 11 let

SAMSON

Samsonovi se často říká Herkules.
Herkules házel knedlajze po manželce.
Samsonovi se často říká Herkules, manželka byla hodně moc naštvaná.
Herkules dostal trest za házení, manželka byla hodně moc naštvaná.
Herkules házel knedlajze po manželce, Herkules dostal trest za házení.
Socha se oficiálně jmenuje Herkulův sloup.

David B., 10 let, Daniel K. 10 let

SOCHA SAMSONA

Samson byl poctivý člověk.
O této soše je bájná pověst.
Choval se zle, a proto zkameněl.
Ach, proč mu nechutnaly
ty šišaté knedlíky?

Socha představuje,
jak je hází ze stráně.
A proč zkameněl?
Musel, neposlouchal svoji ženu.
Shora se s ním můžeme dívat
na Čínský pavilon a motýlí altán.
On tam stojí opuštěně a sám.
Někdy se lidé za ním chodí dívat,
protože je pořád smutný.
A jednou se možná zase stane
šťastným člověkem.

Veronika L., 9 let

JAK POSTAVILI ČÍNSKÝ PAVILON

Byl rok 1780 a pár čínských architektů se rozhodlo, že se doplaví do Evropy a postaví zde něco na svou památku. Plavili se několik týdnů a pak pokračovali koňským povozem. Dojeli do Podblаницa a toto místo si hned zamilovali. Chvilí hledali vhodné místo, kde by památku postavili, a pak narazili na město Vlašim. Na náměstí potkali chudého kupce, který uměl trochu čínsky. Ten jim poradil, že je tu krásný park, ale nikdo neví, co v něm zajímavého postavit.

Další den se architekti rozhodli, že zde začnou stavět čínský pavilon, ale moc nevěděli, jak začít. Neměli dostatek peněz, a tak jim lidé nosili nějaké cihly, co jim zbyly z domů, a zbytky ze staveb ve městě. Dali se tedy do práce. Pracovali celé dny a noci.

Jednoho dne je ale povolal jejich vládce zpět, a tak se museli vrátit zpátky do Číny. Čínský pavilon však zůstal nedostaven. Lidé z Vlašimi to tak nechtěli nechat, a proto se rozhodli pavilon dostavět. Když byl hotov, pojmenovali ho Čínský, protože ho začali stavět Číňané.

Aneta S., 13 let

POHÁDKA O DRAKOVÍ FRANTOVI

Bylo, nebylo. Jeden malý dráček Franta chodil do školy v Pravoníně. Několik kilometrů od školy měl svůj domov. Žil s maminkou a tatínkem nad Vlašimí. Ve škole se učil číst, psát a počítat.

Rád zlobil a dělal vylomeniny. Zajímal se o historii vlašimského parku. Oblíbil si především Čínský pavilon, který je nejstarší v České republice. Čínský pavilon byl postaven v roce 1780. Bedřich Smetana ho prohlásil za jeden z nejkrásnějších, které navštívil. Vedle něj byly umístěny ptačí voliéry.

Když začaly prázdniny, vyletěl malý drak na prohlídku parku. Radostí chrlil oheň a ze samého štěstí nechtěně zapálil vrcholky stromů. Parkem se právě procházel kníže Auersperg, a když tu pohromu uviděl, zaklel ho na sto let. Proměnil ho kouzelným žezlem v plechového dráčka.

Po probuzení už si dráček raději dával pozor. Rozhodl se pomáhat a chránit park před ničím a požáry. A potom už raději jen seděl na vrcholu Čínského pavilonu a park hlídá dodnes.

Ondřej V., 10 let

REX VYPRÁVÍ

Ahoj jsem Rex a jsem čistokrevný husky. Se svou paničkou Nelou jsme se přistěhovali do paneláku. Ten panelák je blízko vlašimského parku, a tak tam chodíme často. Rád bych vám vyprávěl dvě naše dobrodružství.

Jednou jsme se vydali k Čínskému pavilonu. Potkali jsme plno lidí i se psy a našel jsem tam i kamarády. Pak se stalo to, co se stát nemělo.

My jsme se ztratili – počkat, já jsem se ztratil! Moc jsem se bál, stáhl jsem ocas a šel jsem dál v naději, že najdu svou Nelu. Ale najednou na mě spadl velkej ořech. Zaštěkal jsem a trochu kňuknul. Rozhlédl jsem se a uviděl veverku. „To ty jsi na mě hodila ten ořech?“

„Ano, ale moc se Ti omlouvám. Kde máš páníčka?“ vyptávala se zvědavě veverka.

Tak jsem jí všechno vyprávěl: Jak jsem se ztratil, že se bojím, že už Nelu nikdy neuvidím. A taky, že jsem se moc těšil na Čínský pavilón.

„Na Čínský pavilón? Tam to znám, chceš tam zavést?“

A tak jsme vyrazili. Cestou jsem viděl kašnu, dětské hřiště a spoustu stromů a louku. A došli jsme až k tomu pavilonu. Ten byl krásný!

Ale neradoval jsem se dlouho, musel jsem hlavně najít Nelu. Můj čumák ji našel rychle, představte si, že stála z druhé strany. Rozeběhl jsem se k ní s velkým štěkotem, radostí jsem ji povalil a olízal. Kdybych uměl mluvit, tak jí hned řeknu, jak jsem šťastný.

A teď zase spolu jsme si konečně mohli užít Čínský pavilon. Nela si přečetla ceduli a dozvěděla se, že ty znaky na pavilonu nedávají smysl, řekl to i čínský turista, který se přijel na pavilon podívat. Taky jsme zjistili, že pavilon měl dříve dvě věže a zdobilo ho osm draků, teď je tam jen jeden. Bohužel bylo zamčeno, ale pro nás bylo důležitější, že jsme zase spolu.

Kateřina K., 10 let

KDYBY MI ČÍNSKÝ PAVILON PATŘIL ...

... Tak bych to udělal
jako dřív a bylo by tam
mimoňské muzeum.

František P., 9 let

... Tak bych postavil novou stavbu, ale ta
není dřevěná, bude železná. Ta budova bude
mít most, jako příchod do Čínského pavilonu.
Čínský pavilon bude mít schody dolů
(ne v interiéru).

Daniel K., 10 let

... Tak bych v něm bydlel i s rodinou.

Maxmilián S., 10 let

... Tak bych zpět přistavěl dřevěnou věž a také ho opravil.
Trochu bych ho zvětšil, okolo vykácel stromy, oplotil ho
a udělal tam cestičky. Pak bych tam přidal pár malých
staveb v čínském romantickém stylu. A sloužilo by to
jako penzion pro bohaté lidi a přidal ptačí voliéry.

Marek P., 10 let

... Tak bych ho přestavila.

Kristýna V., 10 let

... Tak bych tam dělal
kavárnu a promítal bych
tam filmy na plátno.

Ondřej H., 10 let

... Tak bych tam posekal pár stromů, vyndal
pařezy a udělal bych tam park pro pejska-
ře. Nějaké rostliny. Také bych tam postavil
ptačí voliéry.

David B., 10 let

... Tak bych tam udělala studio, pouštěla
bych tam lidi, aby se mohli koukat na
obrazy. Studio by se jmenovalo Kouknise.

Vendula M., 9 let

... Tak bych tam dala
dalekohled a večer bych tam
pouštěla lidi, aby se podívali
na noční oblohu a hvězdy.

Terezie M., 10 let

... Tak bych tam
udělal výstavu
dresů a kopaček.

Tadeáš M., 10 let

... Tak bych ho
opravila a uvnitř
bych udělala
galerii s historií
pavilonu a otevřela
bych ho pro lidi.

Natálie L., 9 let

... Tak bych ho
šířkově zvětšil
a udělal bych
tam restauraci.

Tomáš Ch., 10 let

VÝPRAVA NA STARÝ HRAD

Budu vám vyprávět o našem výletě do Vlašimi. Na výlet jsme vyrazili celá rodina. Já, mladší bráška Sam a mamka s tatškou. Mamka nám řekla, že půjdeme na Starý hrad, kde knížata odpočívala na vycházce.

Po obědě jsme vyrazili. Tatínek nás dovedl až k velkému kopci, na kterém stál malý hrad. Semík se okamžitě zeptal: „To je on?“ Maminka přikývla. Sam byl nadšený. Hrad byl dokonalý, až na to, že byl hrozně vysoko. Po chvíli jsme začali šplhat do kopce. Bráška sice párkrát spadl, ale nevzdával se.

Když jsme byli zhruba v půlce, maminka nám prozradila, že až budeme nahoře, dostaneme lízátko z čokolády. Lezli jsme asi půl hodiny, když Sam zakňučel: „Mě bolí ručičky!“

A opravdu Samovi ujížděli prstíčky ze stromu, kterého se držel. K Samovi jsem se dostala na poslední chvíli. Chytla jsem ho za ruku a druhou rukou jsem se přidržela nejbližšího stromu. Potom jsem brášku pomalu vytáhla a pokračovali jsme ve výstupu. Naštěstí jsme už za chvíli byli nahoře. Když jsme se koukli na druhou stranu hradu nechápali jsme. Ona je tu normální cesta! Sam se snažil nebrečet ze dvou důvodů. Za prvé: Má odřené ruce. Za druhé: Málem spadl z obrovského kopce.

Tatínek byl velmi naštvaný. Po chvíli zčervenál, vypadal jako rajče a odešel za roh. Odtamtud se ozval řev mocný a hlasitý. Maminka šla tatínka uklidnit. Já jsem byla taky naštvaná a to velmi, ze dvou důležitých důvodů. Za prvé: Sam málem spadl z obrovského kopce. Za druhé: Mohli jsme přijít z druhé strany lesní cestou, a ne lézt po kopci plném trní jako kamzíci. Nejradši bych tatínka zasypala tím trním. Jediné, co mě uklidnilo bylo lízátko z čokolády. Bráška na tom byl asi stejně. Maminka s tatínkem se vrátili, sedli jsme si do trávy, jedli jsme lízátko a všichni spolu jsme pozorovali Starý hrad.

Antonie M., 10 let

OBLOHA

Sedím v parku.
Koukám na mraky,
sedím v parku.
Na obloze se pasou koně.
Děláme si s Terkou piknik,
na obloze se pasou koně.
Koukám na mraky,
děláme si s Terkou piknik.
Tak ráda se jen tak dívám.

Natálie S., 9 let

Stojí tam pořád.
Třicet let asi.
Roste a roste.
Ohromný je.
Masivní stůl
... jednou bude.

David K., 11 let

DÉŠŤ

Něco tam padá?
Nejsou to kapky deště?
Ano, je to déšť.

Agáta N., 11 let

PARK

Procházím se po
parku, děti si hrají
na schovávanou.

Květiny kvetou.
Sedají na ně vosy.
A i motýli.

Tomáš T., 10 let

SAMSON

Knedlíky má rád,
není to náš
kamarád.
V Praze ho však
nehledejte,
Tak si pozor
na něj dejte.

*Anežka S., 11 let,
Lenka F., 10 let,
Anna F., 10 let,
Agáta Z., 11 let*

JAK ŠEPTAJÍ STROMY

Ve vlašském parku je spousta různých cestiček a silniček. A kolem nich rostou stromy. Každý strom je obdarován třemi dary. První dar mají všechny stromy stejný, a to je mluvení, tedy lépe řečeno šeptání. Kdybyste někdy měli cestu kolem nebo rovnou skrz místo se stromy, zaposlouchejte se a možná to také uslyšíte, jak šeptají. Druhý dar mají všechny stromy také stejný, a to je chození. Ale ne tak obyčejné. Toto chození má svá pravidla. Stromy mohou chodit jenom za svými příbuznými, a to jen když lidé nedávají pozor. Když se ale nějaký strom seznámí s člověkem, může mu odhalit tento dar. Poslední dar má každý strom jiný. Tento dar dostává od matky Přírody, která jej uděluje stromkům, když jim vyroste první větev. Když nějaký strom zemře, může jeho dar získat jiný mladý strom. Tyto dary se často v rodinách opakují.

Jednoho dne vyrostla první větev jedné břízce ve vlašském parku. Když si toho malá břízka všimla, přišla k ní matka Příroda. Příroda břízce udělila dar jejího praprapradědka. Břízka dokázala chodit parkem. Bohužel malá břízka si vlašským parkem mohla kráčet jen a pouze od páté hodiny večerní. V tu dobu mohla břízka vyndat své kořeny ze země a procházet se. Břízka se už nemohla dočkat, až svůj dar vyzkouší, nejdřív ale musela tuto novinu sdělit mamince a tatínkovi.

Ti byli samozřejmě moc nadšení, že jejich dcerka má už také svůj dar od matky Přírody. „Až odbije na zámku pátá hodina, uděláme ti oslavu,“ prohlásila její matka. „A také tam ukážeš svůj nový dar,“ odpověděl zase její otec. Břízka potom zašla za svými sourozenci, aby jim oznámila tu novinu.

Jakmile se začalo stmívat, došla celá rodina na oslavný palouček. Tento palouček blízko čínského pavilonu sloužil k různým oslavám. Ta dnešní bude patřit malé břízce, která se doopravdy jmenovala Bianka. Všichni si povídali, smáli se a vzpomínali na dřívější časy.

Nebyli zas tak daleko od zámku, aby neslyšeli, jak ve věži odbíjí pátá hodina. V tu chvíli se Bianka zhluboka nadechla a zkusila vkročit na asfaltovou cestičku hned poblíž. Vážně to šlo! Zkoušela nejrůznější způsoby chůze – vypadala jako modelka na módní přehlídce. Všichni jí tleskali a navrhovali další kroky, které Bianka ještě nezkusila.

Oslava trvala asi dvě hodiny. Když už to všechny přestalo bavit, odebrali se zpět na svá vysazeníště. Takto stromy nazývaly místo, kde byly vysazeny nebo kam dopadlo jejich semínko. Na tomto místě měly tedy svůj prostor, tedy vlastně takový svůj pokojíček či ložnici.

Když Bianka zase ucítila rodnou půdu, začala být opravdu unavená. Po pár chvilkách už hluboce usnula.

Bianku jemně pohladil vítr, otevřela oči. Když se kolem sebe rozhlédla, viděla pouze prázdný palouček. „Mami? Tati?“ pronesla Bianka do ticha.

Najednou cosi prořízlo ticho. Stejně náhle jak zvuk začal, také skončil. Hned po jeho odezvě se ozval ještě jeden zvuk, a to velké žuchnutí. Bianka se vydala na místo odkud podle ní zvuk přicházel.

Po asi půl minutě cesty dorazila na místo hluku. Jakmile zjistila, co se tam odehrává, strnula hrůzou. Popravdě lekla se i proto, že před sebou uviděla skupinku mužů s motorovými pilami. Jakmile Biance padl na pily pohled, věděla, co se děje. Když byla ještě semínko v zemi, rodiče ji strašili, že když bude zlobidlo, pošlou na ni „sekáče“. Takhle stromy pojmenovávaly lidi, co kácí stromy. Biance hned došlo, proč je kolem ní jen prázdný palouček. Z přemýšlení ji vytrhl drsný hlas silného muže ze skupinky, jak říká „Hele chlapi támhle stojí ještě jeden strom, kterej jsme přehlídli!“ Bianka se vyděsila. Silný muž už sahal po pile a... V tom se Bianka probudila. Bianka byla celá zpocená a vystrašená. Ale nakonec jí došlo, že to byl jenom sen.

Svívalo, a tak už ani nezkoušela usnout. Porozhlédla se kolem sebe, jestli si to parkem nepromenáduje nějaký brzovstálek a vydala se na blízkou mýtinku. Odtud se zadívala na vycházející slunce. Bianku vždy fascinovaly barvy, které vycházející slunce má. Dnes mělo slunce též krásně zlatavou až oranžovou barvu. Bianku hřálo, její listy se natahovaly, aby mohly získat alespoň trochu světla.

Bianka byla tak zabraná do pozorování překrásného slunce, že ani neslyšela kroky, které se k ní blížily. Když byl neznámý skoro u ní, Bianka se vytrhla ze svého snění a všimla si, že se k ní blíží holčička. Měla krásné plavé vlasy, které jí sahaly skoro po pás. Podle výšky ji Bianka tipovala asi na deset až dvanáct let. Její oči byly průzračně modré s jemným hnědým nádechem, což krásně ladilo k jejím fialovým šatům. Dívka si sedla vedle Bianky, protože poskytovala příjemný stín.

Biance se holčička zalíbila, a tak poprvé v životě zkusila zašeptat na člověka. Dosud si totiž povídala jenom s ostatními stromy.

„Jak se jmenuješ?“ zašeptala Bianka na holčičku nesměle. „Co? Kdo je tady?“ „Já, Bianka, ten strom, co tě stíní.“ Holčička udělala překvapenou pauzu. „No já se jmenuji Agáta, ale říkají mi Agy. Jak se jmenuješ ty?“ „Já jsem Bianka. Nechtěla by ses se mnou projít k Čínskému pavilonu? Je tady blízko a je tam krásně.“ Agy se zamyslela. „Čas mám, táta tu má práci... Tak jo. Ale počkej, ty umíš chodit?!“ Bianka se usmála a odvětila: „Ano, umím chodit stejně jako mluvit, ale můžeme chodit pouze po hlíně a když se nikdo z vás lidí nedívá. Já ale můžu chodit od pěti hodin večer i po různých asfaltových cestičkách.“

Bianka a Agy se spolu vydaly k Čínskému pavilonu. Za chvíličky byly na místě a už se kochaly krásným pohledem na romantickou stavbu, která se nad nimi tyčila. Bianka dokonce Agy dovolila, že na ni může vylézt. Tím pádem měla Agy možnost pozorovat pavilon z větší výšky.

„A jakou práci tady tvůj táta má?“ zeptala se Bianka Agátky. „No já sama ani nevím, ale můžu se zeptat,“ nabídla Agy. „A Agy, budeš tady i zítra?“ „Jo, táta říkal že tu budeme pár dní. Nevím kolik přesně, to se uvidí podle toho, jak to tu tátovi půjde.“ Bianka se usmála a Agy jí úsměv opětovala. Jednu věc jsem vám o stromech ještě neřekla, a to je to, že když chtějí, mohou vám zjevit svůj obličej.

Už se smrákalo a Bianka s Agátkou se musely rozloučit. „Tak zase zítra,“ zavolala ještě Agy přes rameno na Bianku. Bianka se usmála a dokráčela do blízkého porostu. Když ale došla na své vysazeníště, všimla si, že kolem ní chybějí nějaké stromy a jejich místa byla nahrazena pařezy. Bianka se zděsila a rychle utíkala k vysazeníšti svých rodičů a zděsila se ještě víc. Uviděla totiž jenom svou matku a pařez vedle ní.

„Mami, co se to stalo?“ vyhrkla Bianka na svou matku. Maminka se na ni jenom smutně podívala a odpověděla: „Dopoledne přišel nějaký pán a na tučt stromů nasprejoval oranžový kříž. Odpoledne se vrátil a všechny stromy s křížem pokácel.“ Jakmile to její matka dořekla, rozplakala se. „A mami, jak ten pán vypadal?“ zeptala se ještě Bianka. Máma se zamyslela a odpověděla: „No, měl

takové blond vlasy a....“ „A modré oči s hnědým nádechem,“ dokončila její slova Bianka. „Ano, ale jak to víš?“ „Byla jsem se s jeho dcerou projít.“

Druhý den se Bianka s Agy sešla u Starého hradu. „Agy, musím ti něco říct!“ zvolala Bianka hned, když Agy uviděla. Agy se k ní rozběhla a hned se ptala, co důležitého jí chce Bianka říct. „Tak povídej,“ pobídla ji. Bianka hned mluvila: „Už vím, co tu tvůj táta dělá. Kácí tu stromy a pokácel i mého tatku!“ Bianka se odmlčela, protože se jí slzy draly do očí. „Aha, to mě moc mrzí,“ řekla Agy pomalu. „Hele, vážně mě to mrzí, pomůžu ti.“ Bianka se na ni podívala s nadějí v očích. Jenom kývla hlavou, aby Agátka pokračovala. Agy se nadechla a řekla: „Zastavíme mého tatku!“ A od té doby šlo všechno hladce. Agátka se svého táty zeptala, proč vlastně ty stromy kácí, a Biance to hned oznámila.

„Tvůj táta je kácí na dětské hřiště k zámku! A to jim jako nestačí to, co už tam je?“ Bianka nevěřícně koukala na Agátku, jako by nosila dříví do lesa. „Ano, no přesně tak“ usmála se nejistě Agy. „A přesně proto, nebude těžké mu to rozmluvit.“ docvaklo Biance. „Tak na co čekáme, jdeme,“ řekla Agy a vyrazily. Po chvíli došly blízko k místu, kde Agátčin táta zrovna kácel. „Já počkám tady,“ řekla Bianka a stoupla si opodál. Agy rychle běžela za svým tátou a naštěstí se rychle vrátila. „Táta říká, že vlastně může vzít dřevo odjinud, tohle bylo jen pohodlnější!“ Bianka neměla slov. Byla tak šťastná, že Agátku objala. A Bianka roste v parku dál a má tu nejlepší a nejvěrnější kamarádku, co může, kdo mít.

Zuzana Lucie B., 11 let

CESTA DO HISTORIE

Byly jednou dvě kamarádky, které moc rády cestovaly. Jmenovaly se Sára a Ema. Ema si moc ráda četla a zajímala ji historie. Sára zase ráda jedla a prozkoumávala nové věci. Jednou se holky vydaly jako vždy na výlet, jely autobusem do Vlašimi. Když tam dorazily, tak se hned utíkalý podívat do vlašimského parku. Procházely se parkem, viděly lidi se psy, zajímavé rostliny, Čínský pavilon, zámek a Starý hrad, o kterém si Ema den předtím četla v knížce. Procházely se tam asi dvě hodiny v kuse, a když byly u Čínského pavilonu, objevil se před nimi najednou záhadný portál. Měl modrofialovou barvu. Sárú napadlo, že by se tam měly jít podívat, a strčila ruku do portálu. Cítila obrovskou zimu. Potom se tam odvážíla strčit ruku i Ema, a zapištěla: „Ááááá, to studííííí!“

Nakonec obě dvě vstoupily do portálu a hrozně moc se divily. Byly na tom samém místě, jen malinko jiném a zasněženém. Strašně se lekly, jelikož ten portál za nimi zmizel. Pořád byly u Čínského pavilonu, ale přišlo jim to nějaké zvláštní. Čínský pavilon byl obklopen lidmi ve starodávných oblecích. Holkám to přišlo hodně divné, protože než do portálu vstoupily, nikdo kolem nebyl. Emě došlo že se teleportovaly do historie. Sára si vzpomněla, jak ji Ema vyprávěla o tom starém vlašimském hradě.

„Co kdybychom se došly podívat do toho zámku, o kterém sis včera četla?“ zeptala se Emy. Ema souhlasila.

Holky se vydaly směrem k zámku a od lidí kolem zjistily, že v něm vládne kníže Karel a kněžna Marie s jejich pejskem Bučíkem. Když vcházely dovnitř, všimly si něčeho zvláštního. Byl tam takový starší obraz, který chtěli služebníci zrovna sundat. Holky ten obraz hodně zaujal, byla na něm čarodějnice a nějaký kluk. Nejpodivnější ale bylo, že v jednu chvíli tam ten kluk byl a pak najednou zmizel. Holky se tomu divily, ale důležitější pro ně bylo zjistit jak zpátky. Šly najít kněžnu a knížete. Napadlo je, že by jim možná mohli poradit nebo jim dovolit na zámku chvíli zůstat. Jenže nevěděly, jak se k nim dostat. Zeptaly se jednoho ze služebníků, který tam zrovna procházel. Řekl jim, že kněžna a kníže by měli být hned ve vedlejším sále. Holky se tam vydaly.

Kníže a kněžna byli naštěstí hodní a ochotní. Nevěděli sice, jak holkám pomoci dostat se zpátky, ale nabídli jim, že mohou na zámku nějakou dobu bydlet. Jedinou podmínkou bylo, že jim musí vařit každý den večeři. Holky sice moc vařit neuměly, ale řekly si, že za zkoušku to stojí. Kníže jim řekl, ať si najdou volný pokoj, kde budou bydlet. Holky začaly chodit po zámku, ale nemohly nic najít. V tom na chodbě potkali černovlasého mladíka, kterého zatím na hradě neviděly. Nevypadal jako služebný – byl vysoký a měl docela velké břicho.

Sára se ho zeptala: „Ahoj, já jsem Sára a tohle je Ema. Pomohl bys nám najít volný pokoj?“

„Ahoj, já jsem Pip. Jasně, pojďte za mnou.“

Pip jim ukázal hezký pokoj ve věži a zeptal se holek, co budou dál dělat. Ty mu řekly, že musí jít uvařit večeři a že nevědí, jak na to. Pip se nabídl, že jim pomůže. První den uvařili společně svíčkovou s knedlíkem. Kníže a kněžna si moc pochutnali a Ema se Sárrou byly Pipovi vděčné.

Uplynuly další dny a týdny, Pip, Ema a Sára spolu trávili hodně času a spřátelili se. Ale na to, jak se vrátit zpátky, pořád nemohli přijít.

Najednou se ale stalo něco hrozného. Kníže a kněžna najednou zmizeli a nikdo nevěděl, kde jsou. Někdo si myslel, že se ztratili v lese a někdo zase, že je na procházce sežral medvěd. Ještě divnější ale bylo, že spolu s kněžnou a knížetem zmizel i Pip. Holky nevěděly, co mají dělat.

Šly se podívat do komnaty, kde bydlel kníže a kněžna a zkoušely ji prohledat. „Mám to!“ zakřičela nejednou Sára a v ruce držela starý svitek. Podala ho Emě a ta začala nahlas číst:

„Na chodbě visí sto let starý obraz. Na něm je vyobrazen syn otce kněžny Marie a zlá čarodějnice. Čarodějnice hlídá tři lektvary. Jeden na přemísťování do jiných dimenzí, druhý na mluvení se zvířaty a třetí na přeměňování.“

„To je ono! Musíme k tomu obrazu, věděla jsem, že je na něm něco divného!“ vykřikla Sára.

Holky běžely na chodbu, kde před tím viděly záhadný obraz. Prozkoumaly zeď a napadlo je zmacknout jednu cihlu. Objevila se tajná schránka, ve které ale nebyly tři lektvary, ale jen dva – na mluvení se zvířaty a na přeměňování.

„Když použijeme ten lektvar, mohl by nám pomoci ten pejsek,“ napadlo Emu.

Rychle se vydaly za pejskem Bučikem. Každá si lokla trošku lektvaru a najednou mu rozuměli. Bučik jim všechno řekl. Říkal jim, že šel s knížetem a kněžnou na procházku, když najednou na ně vykoukl ze křoví tlustý kluk. Bafnul na ně a všichni, včetně Bučika, se lekli. Kluk se k nim přidal a chvíli si s nimi povídal, jenže potom se Bučik začmúchal někde vedle a ztratil se. Za chvíli

slyšel hlasitý křik z lesa. Utíkal se tam podívat, jenže tam už nikdo nebyl. Potom Bučik po dlouhé době hledání našel cestu zpět do zámku.

Když to Bučik dořekl, holky byly hodně překvapené. Vypadalo to, že zmizení knížete a kněžny má na svědomí Pip! Běžely se podívat na místo, o kterém jim Bučik řekl, že odtud slyšel křik. Kousek od něj, za velkým křovím, to viděly – další portál!

Jako první do něj vešla Sára. Zmizela, ale hned potom se vrátila, a řekla Emě, že je to v pořádku. Obě se tam šly podívat a portál je přenesl na jiné místo. Vypadalo to jako vymyšlená země. Byla tam mluvící zvířata, létající krávy a další praštěné bytosti. Hned u portálu potkali jednu lučištnici s létající krávou.

Šla k holkám a zeptala se jich: „Ahoj, jak se jmenujete? Já jsem Leila a tohle je moje kráva Bětka.“

Sára s Emou se začaly smát, ale pak se představily také. Leila holky pozvala do její malinkaté chatky na kraji lesa. Dala Bětku do ohrady za ostatními létajícími krávami a zavřela ji tam. Pozvala holky dovnitř a zeptala se jich.

„Chcete čaj? A jak jste se sem vlastně dostaly?“

Holky si daly čaj a začaly Leile všechno vyprávět. Leila byla překvapená, co všechno holky zažily. Dokonce jim dovolila, že u ní můžou přespát. Nafoukla jim matrace, dala jim na ně deku a polštář a už byl čas večeře. Leila jim uvařila jejich nejvíc oblíbené jídlo, boloňské špagety. Hned po večeři šly spát. Když se ráno holky probudily, Leila už byla v kuchyni a připravovala jim snídani. K snídani byly lívance. Sára jich snědla deset!

„Leilo, znáš kněžnu Marii a knížete Karla?“ zeptala se Ema po snídani.

Leila se zarazila a asi pět minut mlčela. A pak odpověděla.

„Tento svět vytvořila kněžna Marie, když byla ještě malá.“

Holky byly překvapené. Leila jim potom řekla, že se kdysi v její říši sváděla obrovská bitva mezi lidmi a temnými bytostmi z různých koutů světa. Nikdo nevěděl, odkud se vzaly, ale byly jich tisíce, možná milióny. Holkám lezl mráz po zádech, byla to strašná představa. Nakonec ale bytosti válku prohrály a od té doby je nikdo neviděl.

Hned po obědě se holky vydaly zase dál hledat knížete, jenže tentokrát s nimi šla i Leila. Slíbila jim, že je dovede na místo, kde kdysi skončila velká bitva mezi obyvateli knížectví a temnými bytostmi. „Třeba tam najdeme nějaké stopy?“ řekla Leila. Cestou jim vyprávěla o historii

celé říše. Když byla kněžna malá, měla velikánskou fantazii, a když něco vymyslela, stalo se to skutečností. Tak vznikl celý tento svět, třeba i létající krávy nebo další věci, které holky viděly po cestě, například slepice s jednorozčímí rohy a křídly nebo kluka co měl místo rukou a nohou hady.

Holky pokračovaly dál, až došly na velkou louku uprostřed lesa. Na konci louky byla jeskyně. Když vlezly dovnitř, zjistily, že je obrovská a že je v ní velké jezero, ve kterém plavou krystaloví krokodýli.

„Zavolám Bětku, pomůže nám,“ řekla Leila.

Všechny holky si sedly na létající krávu a Leila zakřičela.

„Letííííímeeee!“

Přeletěly to obrovské jezero, a rychle sesedly z Bětky. Šly dál a viděly nějaké obry, jak to tam stráží. Tajně se přes ně proplížily a najednou viděly Pipa, jak sedí na trůnu. Rychle za ním přiběhly a řekli mu.

„Kam jsi uvěznil kněžnu a knížete, Pipe?“

„To vám nikdy neřeknu!“, zakřičel Pip a poslal na ně jeho obry.

Holky okamžitě začaly utíkat před obry, jenže Leilu jeden z nich chytil. Sára a Ema si vzaly klacky, co ležely vedle a začaly do obra mlátit. Bouchly ho do hlavy obrovskou silou a obr omdlel. Spadl na zem a Leila mohla utéct.

„Musíme na to jinak,“ řekla Ema. „Vypijeme lektvar přeměňování!“

Holky se napily z lahvičky a přeměnily se také v obry. Všechny tak zmátly a nikdo nevěděl, kdo je kdo. Ani Pip.

V tom si všimly vězení, ze kterého na ně volali kníže a kněžna.

Holky nevěděly, kde jsou klíče, ale to bylo úplně jedno, protože jako obři měly velkou sílu. Bouchly do zámku vězení a knížete i kněžnu osvobodily. A hned se daly na útěk. Lektvar už přestával působit, ale na poslední chvíli Sára bouchla vši silou do země a celá jeskyně se rozpadla. Její strop pohřbil obry i Pipa nadobro.

Všichni pak rychle spěchali domů a cestou se radovali. Když došli k Leile a k jejímu portálu, všimli si, že kněžna Marie je, na rozdíl od ostatních, smutná. Ema se jí zeptala, co se děje.

„Víte, když teď odejdeme, už tenhle svět nikdy neuvidím. Nevytvořila jsem ho totiž jen já, ale i Pip – on byl můj bratr! Celou dobu mi záviděl, chodil sem za mnou a vymýšlel temné bytosti,

... které tady útočily. Nakonec se mi povedlo zaklít ho do obrazu, aby tady nemohl škodit a já jsem na něj alespoň mohla v našem světě vzpomínat.“

Ema se Sárrou se nestačily divit. Takže Pip byl Mariin bratr a když služebníci sundali obraz, povedlo se mu zlomit kletbu! Pak našel lektvar pro přemísťování do jiných dimenzí a kněžnu s knížetem unesl. Všechno najednou dávalo smysl!

Potom, co se přesunuli portálem do staré Vlašimi, nabídla jim kněžna, že jim pomůže dostat se do jejich doby, protože jí v tajné skrýši ještě zbylo pár kapek lektvaru na přemísťování do jiných dimenzí. Holky ho vypily a na jednou všechno bylo tak, jak má být. Ale Sára najednou dostala ukrutný hlad. „Já už to nevydržím,“ řekla Emě. Ta ale zachovala chladnou hlavu. Sáhla do kapsy a vytáhla z ní jeden lívanec, který jí ještě zbyl od snídaně u Leily. „Tady máš, já jsem je na rozdíl od tebe nesnědla všechny,“ smála se.

Holky se pak ještě chvíli procházely parkem a potom šly na autobusovou zastávku. Když přijel jejich autobus, tak se naposled otočily na tohle skvělé město, a řekly si, že se sem musí jet ještě někdy podívat.

Stella B., 10 let

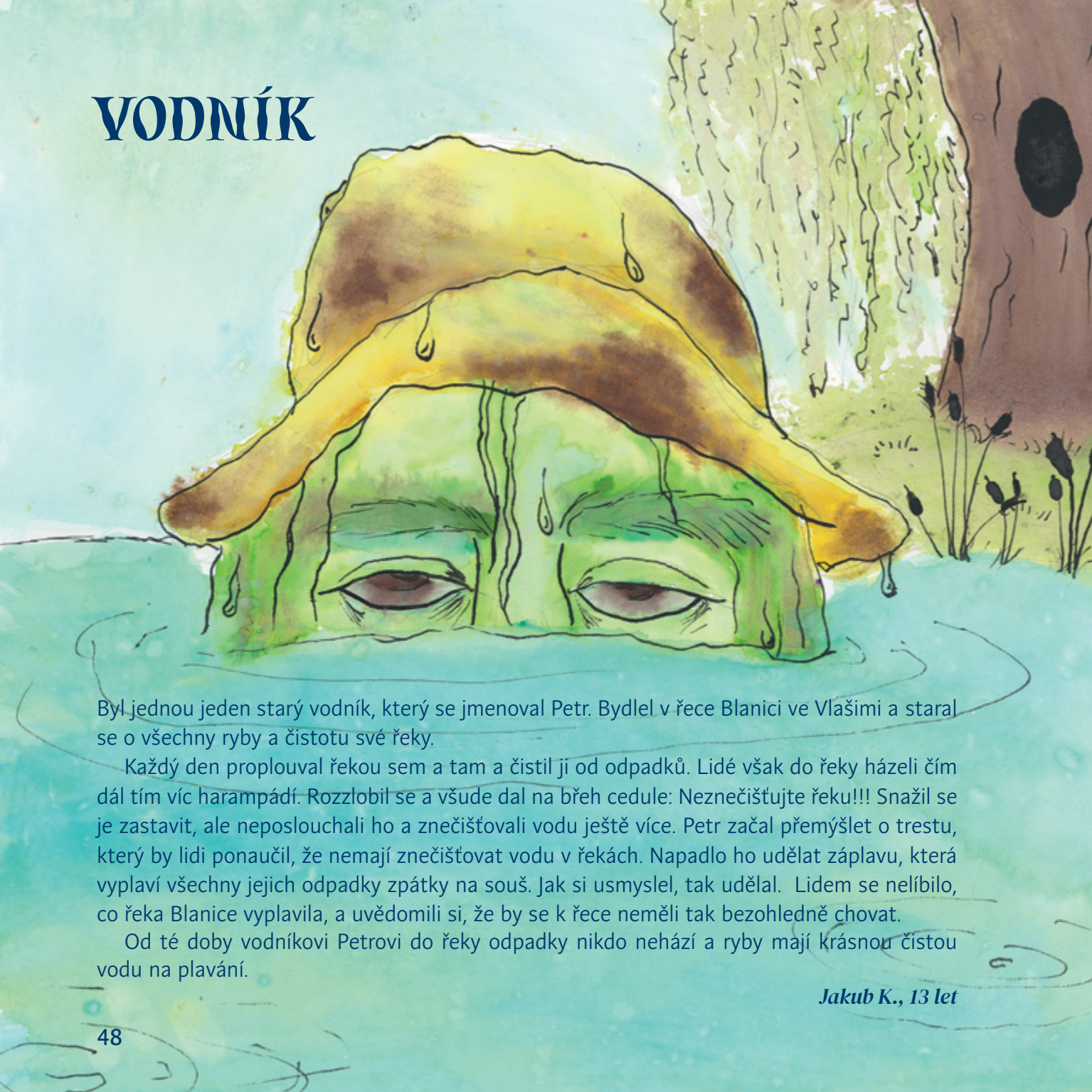
U VODY

Zde řeka krásná,
je průzračná a hezká,
čistá a dobrá.

Lenka F., 10 let

VODNÍK

Byl jednou jeden starý vodník, který se jmenoval Petr. Bydlel v řece Blanici ve Vlašimi a staral se o všechny ryby a čistotu své řeky.

Každý den proplouval řekou sem a tam a čistil ji od odpadků. Lidé však do řeky házeli čím dál tím víc harampádí. Rozzlobil se a všude dal na břeh cedule: Neznečišťujte řeku!!! Snažil se je zastavit, ale neposlouchali ho a znečišťovali vodu ještě více. Petr začal přemýšlet o trestu, který by lidi ponaučil, že nemají znečišťovat vodu v řekách. Napadlo ho udělat záplavu, která vyplaví všechny jejich odpadky zpátky na souš. Jak si usmyslel, tak udělal. Lidem se nelíbilo, co řeka Blanice vyplavila, a uvědomili si, že by se k řece neměli tak bezohledně chovat.

Od té doby vodníkovi Petrovi do řeky odpadky nikdo nehází a ryby mají krásnou čistou vodu na plavání.

Jakub K., 13 let

VYDŘÍ ZÁTOKA

„Mlask,“ pošmákla si Viky, „jíst brusinky u řeky Blanice v podzimním větru je hotová nádhera.“ „To je,“ odpověděl Vilda. Vilda je starší bráška vydří holčičky Viky. V tom jim do rozhovoru vlítla vydra Verča s dvojčetem Berčou. „Vildo,“ křičely obě zároveň, „nahore u splavu!“ „Tam kde bydlíte?“ zeptala se. „Ano, přesně tam,“ přitakaly Verča s Berčou. „A co se stalo?“ zeptal se Vilda. „Je tam strašný hluk.“ „Ale strašný.“ „Nemůžeme usnout.“ „Co ten hluk dělá?“ „Soused už úplně šílí!“

Najednou Vildu napadlo, že se tam vydají. Všem se nápad zalíbil, tak vyrazili. Došli na místo a viděli ceduli, u které stáli dva kluci. Vydry se schovaly za strom. Kluk četl dost nahlas, takže ho vydry výborně slyšely. Kluk začal předčítat: „Blanice pramení kousek od obce Blanička, potom teče přes Pavlov, Šebířov, Kamberk, Louňovice pod Blaníkem, Ostrov a Vlašim. Měří šedesát šest kilometrů.“ „A u Soběšína se vlévá do Sázavy.“ Viky řekla, že je to nedokonalé. Vždyť teče i přes zámecký park ve Vlašimi, kde se právě nachází.

V tom Viky na čumák sedl bílý motýl. Viky se lekla a uskočila stranou. Motýl spadl na zem, ale po chvilce se zase vznesl do vzduchu.

VODA

Vodník už vylejzá,
ou, to bude mela.
Domů rychle běž
a nechty při tom veš.

Anna a Lenka. F., 10 let

Lucie V., 10 let

CO SI MYSLÍ FONTÁNA PAMPELIŠKA

Jsem tu jenom pár let.
Teču a vypadám jako pampeliška.
Děti po mně běhají a hází mi mince.
Je mi tu hezky.
Až na ta auta, která na mě
pořád čmoudí výfukem.

Lenka F., 10 let

VLAŠIM

Ve Vlašimi je
velký park a taky
hezké náměstí.

Pavla S., 11 let

MŮJ DOMOV

Náš dům je žlutý.
Stojí na náměstí,
je velký a hezký.

Pavla S., 11 let

KÁVA VE VLAŠIMI

Co to tu voní?
Káva tu hezky voní.
Někdo ji dělá.

Agáta N., 11 let

CO SI MYSLÍ PAMPELIŠKA (FONTÁNA)

Ach, to je krásný den, pamatuju si, jak mě přivezli sem do Vlašimi.
Lidé mě obdivovali, fotili a dotýkali se mě.
Dokonce jsem viděla malé děti, které po mně lezly a smály se.
Ale znám i zlé děti, které házely odpadky na
zem, a já na ně cákla, to byla legrace.
Teď kolem mě chodí a jen někdy se na mě podívají.

Kateřina N., 10 let

TAJEMSTVÍ STARÉHO NÁMĚSTÍ

V srdci Vlašimi na Žižkově náměstí stojí fontána. Tato vodní kašna v sobě skrývá tajemný příběh a já vám ho chci vyprávět.

Jednoho dne do tohoto města přijel princ Bohdan. Byl zraněný a velice žíznivý. Srdce mu zaplesalo radostí, když uviděl kašnu s vodou. Sesedl ze svého koně a sebe i koně napojil vodou z kašny. Druhý den si všiml, že rána, která byla na jeho stehně, se zahojila. Když přijel domů, řekl to své ženě, ale ta mu nechtěla věřit, že voda v kašně je zázračná. Tak se spolu vydali do Vlašimi. Jeho žena byla totiž už rok velice nemocná. Léky ani bylinky na její nemoc nepomáhaly. Chtěla tedy zkusit, zda jí voda z kašny uzdraví. Vypila několik doušků a vzala si ji i s sebou. Voda jí však neuzdravila. Byla z toho smutná, ale nechala to být. Pouze si pomyslela, že jí princ Bohdan zalhal.

Jednoho dne opět musel princ se svým vojskem vyjet do bitvy u Černé hory. Bitvu vyhráli jen tak tak, ale mnoho lidí bylo zraněno. Když jeli z boje, byli velice žízniví a nejbližší vodní kašna byla ve Vlašimi. Byl zrovna úplněk, když k ní přijeli. Napili se a další den si všimli, že jejich zranění se zahojila.

Od těch dob se vypráví, že voda z fontány je zázračná, ale uzdravuje jen za úplňku.

Matyáš Z., 13 let

Žižkovo náměstí je krásné,
 I kašna se na něm nachází.
 Žižkovo náměstí obdivuje každý návštěvník Vlašimi.
 Krásná procházka na celý den,
 Obrovský rozhled a staré domy.
 V cukrárně si pochutnám na zmrzlině a
 Okouknu občůdky.

Tereza F., 10 let

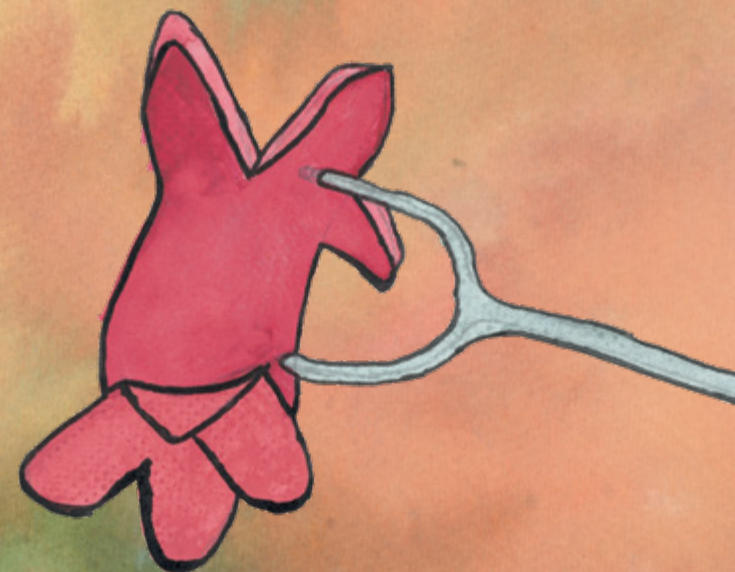
Nikde to není hezčí!
 Atady je má kamarádka Ema,
 Mamka s překvapením za námi přišla.
 Ě někdo vyryl na zeď domečku.
 Stojí zde socha slovanského hrdiny Záboje a
 Třeba je to Roland?
 I Žižka prý by to mohl být.

ZÁPAD SLUNCE ANEB GRILOVAČKA U BLANICE

Dnes grilujeme.
 Bráchovi chutnají buřty, dnes grilujeme.
 Já rád chytám kapry.
 Ségra ulovila plotici, já rád chytám kapry.
 Bráchovi chutnají buřty, ségra ulovila plotici.
 To mě baví!

David P., 10 let

DOBRODRUŽSTVÍ VEVERČÁKA PIŠTI

U řeky Blanice leží malé město, které se jmenuje Vlašim. Ve Vlašimi naproti vlašimské bráně se nachází parazoo. Parazoo je zoo pro zvířata, která se kvůli nějakému handicapu nemohou vrátit do přírody. A na konci parazoo je malá klec, kde se dvěma ježky žije veverčák Pišťa. Pišťa byl nalezen jako opuštěné mládě a vychovali ho lidé v záchranné stanici. Zvyknul si proto na lidi a nemůže být vypuštěn do přírody.

Jednou si Pišťa běhal své obvyklé ranní kolečko, když v tom si všiml něčeho zvláštního: V jeho kleci byla díra. Po chvilce váhání Pišťa vyklouznul dírou ven, dopadl na všechny čtyři, jak to veverky dělají, a vešel do tajemné roury. Zjistil, že to není roura nýbrž děravý a plesnivý kmen starého stromu obydlený broučímí larvami. Jak tak Pišťa procházel kmenem a sem tam uždíbnul nějakou tu larvu, uslyšel podivný, avšak známý hlas: „Ahoj Pišťa koukám, že ses konečně odvážil vylézt z té své klece“. „Kdo to asi může být?“ pomyslel si Pišťa a v tu chvíli se mu ten neznámý zjevil. Byl to kos Emanuel, který často chodil do parazoo na sladká a šťavnatá jablíčka, která rostla hned vedle Pišťovy klece.

„Ahoj Emanueli!“ vykřikl Pišťa a objal svého ptačího kamaráda. „Jsem tak rád, že jsem tě našel, vůbec nevím, kde jsem se to ocitl“. „Vy zvířata z parazoo si myslíte, že ta vaše klec je celý svět, ale to není pravda, ani já jsem neoblétl celý svět,“ odpověděl Emanuel. „To není možné!“ vypískl překvapeně Pišťa, „Ale je,“ odpověděl Emanuel, „jestli chceš, ukážu ti alespoň parazoo.“ Pišťa souhlasil, a tak se vydali na cestu.

Nejprve procházeli kolem sov, které už všechny spaly kromě jedné: puštiny Evy. Evě se totiž teprve před pár dny vyklubala trojčátka a skutečně trojčila a řvala jako pomínutá. „Ahoj Emanueli, vidím, že sis našel nového kamaráda, toho chutného veverčáka, co bydlí za rohem. Ale já teď nemám čas na bratříčkování, jelikož moje děti mají hlad a ošetřovatel se nějak zdráhá sem přinést myši nebo kuřátka,“ povídá Eva. Pišťa ale vytáhne z kapsy šest červů a povídá: „Tyhle červy jsem si sice nechával na cestu, ale vám se budou hodit víc“ A hodí červy Evě.

„Moc ti děkuji Pišťa a na shledanou!“ stihne ještě zakřičet Eva, než Pišťa s Emanuelem odejdou k výběhu lišky.

Projdou kolem výběhu koček, které se jako obvykle vyhřívají na sluníčku, ale radši odejdou dál, jelikož přirozená potrava kočky divoké jsou hlodavci a ptáci. Potom konečně dojdou k výběhu lišky. Avšak ve výběhu lišky nikdo není. „To je normální,“ vysvětluje Emanuel, „liška Eliška se bojí lidí i zvířat. Elišku totiž chytili lidé do pasti na medvědy a musela jí být amputována noha.“ „To je hrozné,“ polekal se Pišťa, „a nešlo by jí nějak pomoci?“ „Pokoušelo se o to hodně lidí i zvířat a nikdo to nedokázal, ale klidně to zkus,“ odpověděl Emanuel. Pišťa se proto vydal blíž ke kleci a zavolal: „Eliško vylez! Chci ti pomoci slyšel jsem, že do záchranné stanice nedávno přivezli nějakého lišáka možná přijde i sem.“ „Vážně?“ zeptala se tenoučkým hláskem Eliška, která se pomalu odvažila vylézt ven z nory. „Vážně. Stačí jen čekat,“ odpověděl Pišťa, a tak Eliška vylezla úplně, čekala, a nakonec se svého manžela dočkala. Vyměnili si klec s divokými kočkami a oba se celý den vyvalují přímo před návštěvníky.

Jako další zamířili Pišťa s Emanuelem k výběhu čápa černého, volavky, kachen, želv, nutrie a labutě. Pišťa se udiveně podívá na čápa a povídá: „Takhle taky jednou vyrosteš Emanueli?“ „Ne, to je čáp černý,“ vysvětluje pobaveně Emanuel a poté dodává: „Čáp černý je velice ohrožený druh, nehnízdí na komínech jako čáp bílý, ale na stromech v blízkosti řek. Ale lidé kácí tyto stromy kvůli dřevu a území na stavění měst, a proto je tento druh čápa ohrožený. Do parazoo se tento čáp dostal proto, že zapomněl letět do teplých krajín a sám by v zimě umrzl. Na světě existuje ještě mnoho druhů čápů například africký simbil, který létá za deštěm, nebo asijský čáp pestrý, kterého žije jen 500 jedinců.“

Jako další měli Pišťa s Emanuelem v plánu dojít k vydře Kapce, ale cestu jim zkrátil obrovský had, který na ně civěl svými nehybnými očima. Pišťa se polekal až přeskočil plot k vydře, ale Emanuel zůstal nehybně stát před obrovským hadem a zavolal na Pišťa: „Haló! Pišťa, nemusíš se bát, ten had je dřevěný, neublíží ti.“ „To jsem rád,“ odpověděl Pišťa, „ale teď je to jedno, protože se z tohoto vydřího výběhu nedostanu!“

„Žádné prudké pohyby!“ zavolal Emanuel. „Už pro tebe letím!“ Emanuel vzletl, přiletěl k Pišťovi a pokusil se ho zvednout, ale nešlo to! „Jsi moc těžký! Neunesu tě, měl bys zhubnout!“ zavolal na Pišťa Emanuel. „No nic, pomalu dojde k vodě a pokus se doplatit k plotu, po tom budeš moci vylézt.“ Pišťa tedy došel k vodě, když v tom z boudy vylezla vydra

Kapka s hladovým úsměvem na tváři. „Myslí si, že jsi krmení, utíkej!“ zakřičel Emanuel a Pišta poslechl. Ihned skočil do vody a začal plavat, leč Kapka skočila za ním a rychle ho doháněla. V tu chvíli zakročil Emanuel a začal po Kapce házet žaludy avšak, po chvílce mu došly, a tak Kapka skočila po Pišťovi a skousla. Kousla už však na prázdno, jelikož Pišta skočil na plot a vylezl ven z výběhu.

Po tomto dobrodružství se vydali k voliérám ptáků, aby si odpočinuli. V klecích létali různí ptáčci, například: sojky, vrány, kavky, havran Bob a straky. Poté došli k výběhu mývala Valdemara a psíka mývalovitého. Oba dělali to, co je pro ně běžné: Valdemar žral a psík spal.

Poté když Pišta s Emanuelelem šli kolem výběhu kun, se z výběhu kuny lesní Alfréda ozvalo: „Ahoj Emanueli, pojď blíž, ať si tebe a tvého kamaráda lépe prohlédnu.“ Tak šli Pišta s Emanuelelem blíž ke kleci a v tu ránu natáhl Alfréd svou tlapu a chytil Emanuela! Pišta ani chvíli neváhal a začal na kunu útočit, avšak rány jeho malinkých paciček Alfrédovy nic nedělaly, a tak Pišta vzal klacík, který ležel na louce za ním a bodl s ním Alfréda do oka. „Aúú to bolí!“ zařval Alfréd a pustil Pišťova kamaráda.

Pišta s Emanuelelem rychle odběhli dál, ale Emanuelovi nešlo vzlétnout! Měl od Alfréda poraněné křídlo, v přírodě by sám nepřežil. Naštěstí šel zrovna kolem ošetřovatel Martin, který hledal Pištu: „Ahoj Pišto, tak tady jsi a vidím, že sis našel nového kamaráda. Aha, ten kos má poraněné křídlo, jdu ho donést na velitelství a ty tu počkej,“ řekl a odnesl Emanuela pryč. Pišta sice nerozuměl, co Martin říká, ale instinktivně věděl, že má zůstat na místě. Po chvílce se Martin vrátil, vzal Pištu a odnesl ho zpátky do jeho klece.

EPILOG

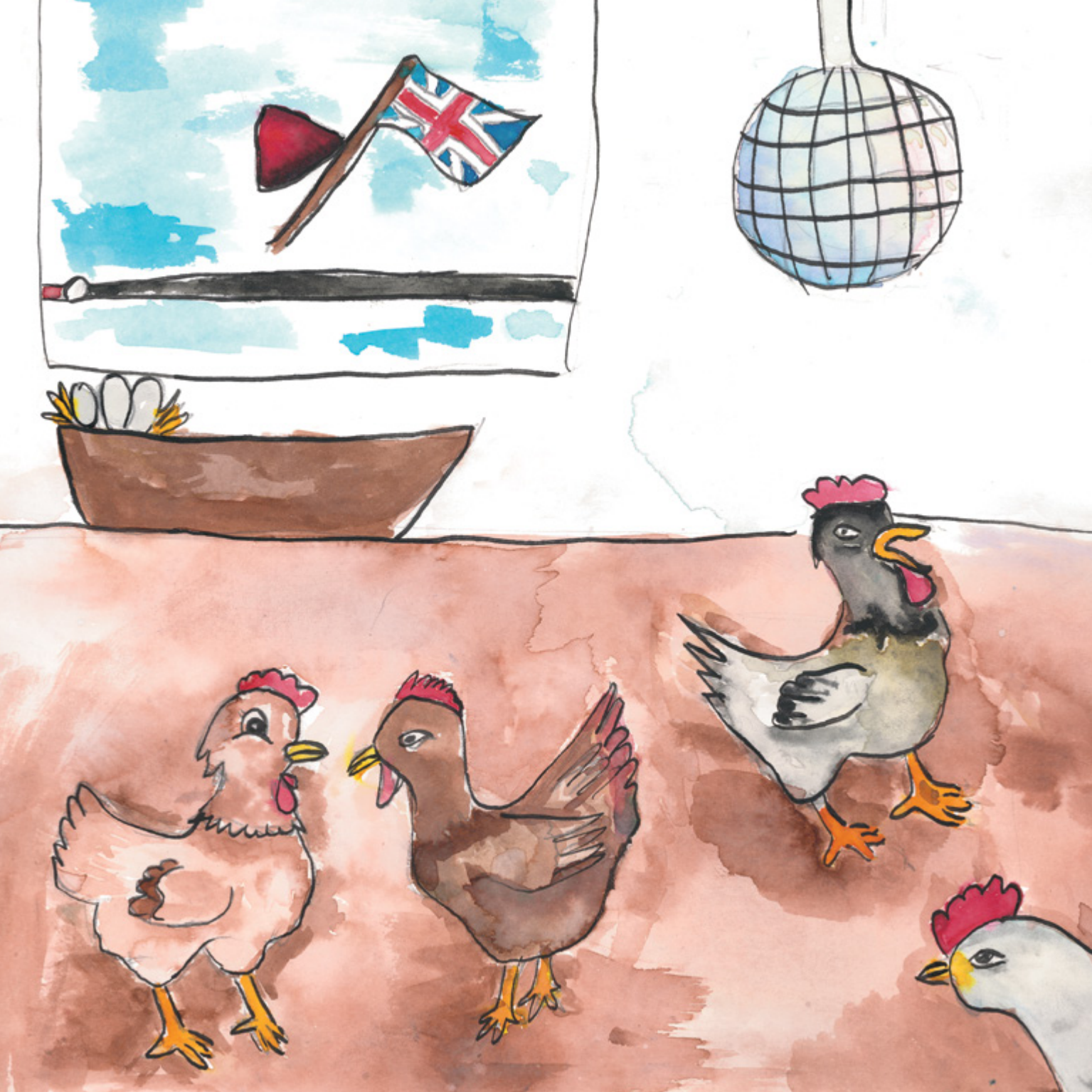
Nakonec po pár dnech Emanuela umístili do prázdné klece nad jezírkem a tam žije dodnes.

Opravdu konec

Na památku veverčáka Pišti, který zemřel ve věku cca 16 let.

Albert Jaroslav Š., 11 let

ŽIVOT JEDNÉ PODBLANICKÉ SLÍPKY

Možná by vás zajímalo, jak žijí slepičky. A jak naše slepičky! Toto je život statečné slepičky Speedy.

Většinou se probudí první náš kohoutek Ňůňa a pak i já, Speedy, a moje kámošky Adélka a Boženka. No a pak asi pět našich nápadníků.

Za chvíli přijde konečně Fred, což je jeden z lidí, co se o nás starají. Děda Ňůňa vyjde z kurníku jako první. Za ním Adélka, pak Boženka, já, no a zbylí kohouti. Fred nám nasype žrádlo a utíká pryč. Asi se lekl Ňuníka, jak skáče na Boženku. Chudinka malá.

Když se nasnídáme, jdeme na kompost pracovat. Naše práce je totiž hrabat hlínu, aby byla hezky nakypřená. Ale Boženku přepadne snášená, což znamená, že jde do kurníku vyprdnout vajíčko. Ale to nemá jen Boženka, ale i já a Áďa. My mezitím pracujeme.

Když se Boženka vrátí, tak už je čas oběda. Já s Áďou jdeme na nákup, který je na záhonech U Páníčků. Zaplatíme Jarušce Stonožce a uvaříme oběd na slunci. Dneska máme žížaly a lá salát. Mňam, mlask. Všem to chutná.

Po obědě přepadla snášená mě. Běžím dlouhými kroky do kurníku. Zasednu do hnízdečka a čekám a čekám. No a konečně vajíčko je na světě.

Chystám se zase na čerstvý vzduch. No, jakože ven. Vyrážíme znovu pracovat. Asi ve tři máme konec práce a s ním i volno. Jdeme se ve skupinách projít na skládku. Najdeme tam 2 žížaly, 5 pneumatik, 10 much, 1 staré kanape, nárazník od Fordu, a ještě jeden nárazník od Fordu. No nic moc. Ale aspoň jsme se prošli.

Vrátíme se domů na zahradu. Jelikož krásně svítí sluníčko, tak se jdeme popelit. Je to taková masáž a je to zdravé, protože díky tomu nejsme moc nemocné.

Po tomhle uspokojivém rituálu nastává naše nejlepší část dne.

Jdem totiž na párty, kterou pořádáme v kurníku. Máme svoje plátno a na něm Píplix a Kokney. To jsou 2 slepičí appky na filmy. A k tomu filmu nám Boženka odpoledne udělala limonádu z rybníku a kyselé žížalky s žabími čipsíky z bylinek. Pustíme si film Pipka v Anglii, je to dost vtipná komedie a hezký děj. „Ach, taky bych někdy chtěla kvokat ve filmu.“ No nic, vezmu si poslední žabí chips a jdu s klukama hrát kvoker, protože holky už šly spát. Voberu kluky o poslední zrnko a jdem taky na kutě, protože zítra nás čeká další pilná práce.

Berta G., 12 let

PRVNÍ DEN V ZŠ VORLINA

Přicházeli jsme ke škole. Můj tatínek si na cedulce přečetl, že půjdu do 1.B. Před školou stál pan ředitel a všechny vítal. Naše paní učitelka se usmívala hned vedle a zvala nás děti do třídy. Řekl jsem: „Paní učitelko, přinesl jsem vám hrníček.“ Vybírali jsme si místo, kde budeme sedět. Zvolil jsem první lavici uprostřed, jsem totiž pravák a ještě nevím, jak mi škola půjde. Potom jsme si všichni sedli na velký koberec a postupně jsme se představili: „Já se jmenuji Míla, já se jmenuji Eva, já se jmenuji Adam, já jsem Stela.“ Víím, že Stela znamená latinsky hvězda, jsem na ni tedy dost zvědavý. Pak nám paní učitelka dovolila odejít. Běžel jsem domů tak rychle, jak jen jsem dokázal.

Milan D., 9 let

O ZLATÉM PRSTENU

V Oboře ve Vlašimi je minilesík. Sednete si na zídku a je tam krásný západ slunce. Lucka udělala hvězdu na silnici a najednou zahlédla, jak se ve škarpe něco zablýsklo. Byl to diamantový prsten.

Když ten prsten ukázala rodičům a rodiče se jí na něj podívali, řekli: „To není pravý, to je kus plastu.“ Ale Lucka rodičům nevěřila a šla do zlatnictví a nechala prsten ocenit. Cena prstenu

byla 1,5 milionu. Lucka to potom řekla kamarádům, ale kamarádi ji moc nemuseli. Lukáš po ní hodil šišku a smál se jí, že to není pravda.

A tak šla Lucka domů a řekla tatínkovi: „Tatínku, víš, jak jsem našla ten prsten, on stojí 1,5 milionu.“ Taťka byl hodně překvapený. A tak se Lucka s taťkou domluvili, že prsten prodají a 1 milion dají na SKATEPARK a 500 tisíc SPOLKOVÉMU DOMU na nové vybavení.

Ondra P., 10 let

LÉKÁRNA MAGNOLIE

Lékárna Magnolie stojí vedle garáží sanitky a polikliniky v ulici J. Masaryka. Zvenku je bílo-modrá, má dohromady 3 vchody. Uvnitř je hodně léků, chemikálií, lahviček, krabiček, šuplíků a tajemné vůně. Toto místo jsem si vybrala, protože tam pracuje moje mamka a moc ráda tam pomáhám.

Jednoho dne jsem přišla do lékárny po škole, otevřu dveře a nikdo tam není. Popojdu dál, nejdřív vidím na zemi listy a potom Lucku, která se proměnila v dinosaura T-rexe. Ten se na mě podíval, ale já jsem popadla klíče, utíkala pryč a zamkla za sebou. Počkala jsem, až T-rex usnul, znovu jsem zamkla dveře a vešla dovnitř. Šla jsem do laboratoře, viděla jsem tam Janu, jak byla poškrábaná a ležela na zemi. Potom jsem uviděla Davida a Evu. Šla jsem dál na zamčené WC, otevřela jsem dveře, tam byla Marcelka a Vendy. Zavolali jsme hasiče. Čekali jsme 10 minut, když slyšíme, že se T-rex probudil. Naštěstí právě dorazili hasiči, vyrazili dveře a zachránili nás.

Co ale s T-rexem? Marcelka si vzpomněla na lektvar Vraceč. Tak jsme ho T-rexovi nalili do pití a čekali. T-rex se napil a proměnil se zpět na Lucku. Policie potom ukryla lektvar Vraceč v lékárně a už ho nikdy nikdo nenašel.

Vendula M., 9 let

ATLETICKÝ STADION

Atletický stadion. Je to zajímavé místo, leží ve sportovním areálu Na Lukách, kde dominuje zimní stadion, naproti je plavecký bazén se 3 bazény a kousek dál je skatepark a vedle skateparku najdete dopravní hřiště. Naproti je zmiňovaný atletický stadion.

Dne 27. 7. se tam konaly závody. Pavel je chtěl vyhrát, ale měl špatnou sezónu. Ale furt trénoval. Pak přišel den, kdy byly ty závody. Pavel už se rozcvičoval, ale bolely ho nohy, ale naštěstí si do batohu vzal masážní pistoli, tak si nohy namasíroval a rázem nebolely. Nevzdal to, už se chystal do bloků a fanoušci mu drželi palce. Vyběhl, běžel na čtvrtém místě, dal do toho všechno, a nakonec byl první. Moc se radoval a fanoušci mu tleskali.

Toho dne měl Pavel na krku zlatou medaili. Vyhrál, a to bylo pro něj to nejdůležitější.

František P., 9 let

CYKLISTA

Kontroluji všechny součástky na kole.
Ve startovním poli jsem pátý,
kontroluji všechny součástky na kole.
Slyším výstřel.
Jedem pět kol, slyším výstřel.
Ve startovním poli jsem pátý,
jedem pět kol.
Chci být první!

Martin K., 11 let

TOULKY ČESKOU SOUČASNOSTÍ

Já jsem Listostínka, tedy přesně řečeno kočka Listostínka. Jsem tříbarevná a ráda cestuju. Nechci se moc chlubit, ale můj pra-pra-pra-pra-pra, a ještě spoustakrát pra dědeček byl český lev. Takže mám právo vás tu doprovázet. Budu vás provázet na Podblanicku, kde jsem se narodila a dlouho žila. Ukážu vám čtyři a možná i víc míst, na které stojí za to se podívat a něco se o nich dozvědět. A na konci, poté co vyšplháme na blanickou rozhlednu, vyšplháme také na vršek našich vědomostí.

Tohle je můj cestovní deník a jestli tě zajímá, jak jsem si to napsala, tak ti to hned řeknu. Já jsem si to napsala na stroji. Chytré, co? Tak, ale vraťme se k tématu. Provedu vás všemi možnými kočičími stezkami. Začneme ve vlašimském parku. Proběhnu pár silnic a proběhnu pár lesů a jsem tu, před bránou vlašimského parku. Tady to tedy žije.

Jsem u Čínského pavilonu. Vlašimský park dříve patřil rodu Auerspergů. Vznikl v 18. století. Původně tu byla obora s lovnou zvěří. Čínský pavilon je nejvzácnější stavbou parku. Původně se do něj vstupovalo pomocí můstku ze sousední věže. Stavba byla zařízena v čínském duchu a byla doplněna skleněným zvonem. A čínskými porcelánovými figurkami. V okolí pavilonu byly umístěny ptačí voliéry. V červnu 2008 byla dokončena rekonstrukce Čínského pavilonu. Nevím, jak vám, ale mně to přijde jako supr dobrodružo. Představte si, že jste v 18. století a vlastníte takovýhle velký park.“

Ale pryč od fantazírování k realitě. Ne, uznávám, fantazii se meze nekladou, ale i tak, chceme se přeci něco dozvědět, ne? Teď půjdeme trochu blíže pod Blaník. Hádejte kam. Půjdeme do Domu přírody! Naskočím do autobusu a jedu, pěšky se mi nechce.

Poslední zastávka a vystupuju. Tady venku vidím různé umělohmotné druhy kamenů na tyčích. Asi aby si mohly děti hrát. To není nic pro mě, radši jdu dovnitř. Teď info. Dům přírody byl postaven v roce 2015 díky finanční podpoře evropského fondu. Provozovatelem Domu přírody Blaníku je Český svaz ochránců přírody (ČSOP Vlašim). Lidští návštěvníci zde najdou expozici věnovanou přírodním, geologickým a kulturně-historickým zajímavostem Podblanicka. Lidé (dvojnožci) lépe poznají různé druhy přírodních stanovišť v oblasti, rostliny, které tu rostou, a živočichy, kteří tu žijí. Také se tu můžete seznámit s pověstí o blanických rytířích. Maskotem Domu přírody je právě rytíř.

V knihovně ve Vlašimi, tam to lítá,
Láká tě tam skoro každá kniha.
Atady jsou encyklopedie,
Šiknou se ti cestopisy.
Ipohádkové knihy s ilustracemi jsou krásné.
Musím je tam vrátit!
Scifi to je moje.
Krátké i dlouhé police tu jsou.
Á – tady najdeš všechny knihy.

Kvízovou jsem si půjčila,
Nechci ještě nikam jít.
Ivu jsem tu opět potkala,
Hodně potichu tam musíme být.
Očeském jazyce jsou tady pravidla.
Ve vlašimské knihovně je ráj.
Někdo čmáral do knihy?
Ach jo, už musím jít domů.

Natálie F., 9 let

Dál už půjdu pěšky, půjdu totiž na naučnou stezku Zlatodůl Roudný. Celá cesta má 4,5 km. Ano, zde se opravdu těžilo zlato. Přijde mi to fascinující. Ve zlatodolu Roudný se zlato těžilo už ve středověku a odhaduje se, že vydal sedm tun zlata. Trasa stezky vede po lesních pěšinách a občas vede po vytvořených schůdcích a přes kořeny. Po cestě projdete kolem lesního baru. První ceduli s úvodem najdete u zastávky přímo ve vesnici Roudný. Zastavení je celkem 14 a provedou vás samotnou těžbou a výrobou zlata. Děti (ty lidské, jak říkám) si mohou udělat bábovku ze zlatonosného písku nebo zkusit jiné velmi zvláštní aktivity. Občas můžete potkat malé tabulky se starými fotkami a porovnat je se současností.

Teď půjdeme na třetí stanoviště. Do Parazoo ve Vlašimi. Byla otevřena v roce 2012. Leží v centru Vlašimi a bydlí tu spousta zachráněných zvířat. Třeba moje tetičky, kočky divoké. Ale i jiná. Třeba vydra, kuna, výři, krkavci a další zachráněná zvířata, která už nemohou být vypuštěna do přírody. Díky jejich příběhům se můžete seznámit s důvody, proč se zvířata tak často zraňují, a jak jim pomoci. V Parazoo je expozice různých ptačích budek a jsou tam rozmístěny úkryty pro zvěř.

A teď? Teď vyšplháme na Blaník na rozhlednu. V roce 1895 byla vybudována 20 metrů vysoká, otevřená věž, na kterou se lezlo po žebřících. Takže nic moc pro ty, co se bojí výšek, ne jako já, co jsem v korunách stromů stále. Dnešní podobu rozhledna získala v roce 1941. Klub českých turistů postavil věž vysokou 30 metrů, krytou dřevem. Součástí věže je výklenek, který se nazývá oltářní mensa. Trochu divný název, ale co na tom. Může se tu konat svatba na přání.

Na rozhlednu se dá vydat po červené značce z Louňovic nebo z Kondrace. Zelenou půjdeme z Načeradce. Při výstupu projdeme okolo Veřejové skály. Z rozhledny je krásný rozhled a při troše štěstí uvidíš až na okraj Prahy. Rozhledna má 107 schodů. Teď už se vracím domů a jdu se vyspat v pelechu. Už se těším, až si konečně odpočinu a pořádně se vyspím. Jé, a víte, co ještě? Půjdu se vycpat. Mám příšerný hlad. Jsem si ještě mohla něco koupit, což? Tak teď jdu zase vylézt na Blaník a pak na rozhlednu a tam si konečně něco koupím. Jé, strom s vtipem, píše se tu, že jdou dva a prostřední upadne. Nejspíš to naškrábala ta kočka od sousedů, ta furt vymýšlí různé blbosti. Hele, támhle je. „Hej, otravná kočko od sousedů, pojď sem!“ Hele, neslyší, anebo mě ignoruje? Ať si trhne! Stejně není ani moje příbuzná. Ta je spíše vyšlechtěná.

Uááá. Už jsem konečně doma a teď uvažuju, jestli vážně není moje příbuzná. Musím se kouknout do kočkopisu.

Anna H., 10 let

POVĚST O VZNIKU NÁZVU DOMAŠÍN

Domašín je vesnice blízko Vlašimi.
Mají tam krásný kostel, který byl postaven ve 14. století.
A víte, jak přišel ke jménu Domašín?
Já vám to řeknu:

Bylo nebylo, kdysi dávno žil blízko Vlašimi osamělý, bohatý a lakomý pán, který bydlel v nádherném domku.
Jednoho dne ale jeho svíce života zhasla,
a tak se do domu nastěhovali jiní lidé.
Ale nevěděli, že tam ten pán jako duch zůstal.
A pán je chtěl vystrašit, aby se z domu odstěhovali.
Jednoho dne je vystrašil jako nikdy, že vyběhli ven a křičeli:
„DOMA STRAŠÍ, DOMA STRAŠÍ!!!“ Po několika dnech se lidé odstěhovali.
Od té doby, než dům zbourali, tak se říkalo, že v tom domě straší.
A lidé to po několika letech zkomolili na Domašín.

Kateřina N, 10 let

JAK VZNIKL NÁZEV SOUTICE

Blízko Kácova je vesnice Soutice, stékají se tam dvě řeky ŽELIVKA a SÁZAVA. To jméno vzniklo tak...

Žily byly dvě vodní víly Želivka a Sázava, kterým zemřela maminka. Od té doby se jen hádaly. Sázava měla domeček na jedné straně a Želivka na druhé straně.

Jednoho dne přišla bouřka a poničila jim domečky. Želivka navrhla, že dojdou za královnou a ta jim poradí. Když došly, královna je vyslechla.

Pak Sázavě podala jeden proutek a Želivce dva. Královna řekla Sázavě, ať proutek zlomí, ta ho zlomila lehce. To stejné měla udělat Želivka, ale se dvěma proutky to tak lehce nešlo.

Královna jim řekla, že jeden proutek se zlomí lehce, ale dva ne, to znamená, že mají držet spolu. Když došly domů, Želivka se omluvila Sázavě a Sázava Želivce. Postavily si spolu překrásný domeček.

Od té doby je tam soutok a vesnička SOUTICE.

Nela S., 11 let

POVĚST O KONDRACI

Kdysi dávno, jednoho dne se ve vesnici blízko Blaníku lidé připravovali na slavnostní průvod rytířů, kteří měli jet na Blaník prozkoumat jeskyně a hlavně se zbavit banditů, kteří tam okrádali pocestné.

Když se rytíři blížili, lid stál kolem ulice, kudy měli projet a přečkat tam noc. Nikdo nevěděl, co se má dnes stát a že to ovlivní celou budoucnost. Uprostřed noci napadli vesnici banditi. Jenže nevěděli o rytířích, kteří se rozhodli chránit vesnici a obyvatele. Na ulicích se rozpoutal chaos, lidé se začali stahovat do kostela, který rytíři bránili. Mezi nimi se objevil i rytíř Karel, který pomáhal lidem dostat do bezpečí. Když vedl do kostela farmáře, uviděl hořící dům, ze kterého se ozýval brek. Karel věděl, že musí jednat. Rozběhl se do hroutícího se domu. Uprostřed našel brečící dítě, vzal ho a utíkal ven, jenže se mu pod nohama prolomilo slabé prkno.

„Sakra!“ zaklel Karel. Najednou uslyšel praskání: „Křup, křup,“ ohlédl se za sebe a uviděl, jak se na něj řítí trám ze střechy, na poslední chvíli odhodil dítě do bezpečí.

K ránu, když byl útok odražen a lidé zachráněni, rytíři uspořádali smuteční obřad a Karel Kondracký, to bylo celé jeho jméno, byl vyhlášen hrdinou. Správce náhle řekl: „Karel byl hrdinou, který se nebál obětovat se pro druhé, nechť se tato vesnice jmenuje po něm.“ A takhle Kondrac získala své jméno.

Lukáš M., 12 let

JAK MOHL VZNIKOUT NÁZEV KONDRAC

Žil jednou jeden drak. Byl sám v lese přivázaný na laně. Jednoho dne tam šel pán a uviděl toho draka. Tak běžel rychle domu, aby uvařil čaj v konvičce. Draka bolelo v krku a nemohl plivat oheň, aby přepálil lano.

Pán uzdravil draka čajem, drak plivl oheň, přepálil lano a byl osvobozený. Drak potom pomáhal lidem dávat oheň.

Od té doby se té vesnici říká Kondrac na paměti dračí pomoci.

Maxim K., 12 let

JAK VZNIKL NÁZEV KONDRAC TROCHU JINAK

V jedné malé vesničce žil před sto lety jeden malý kluk. Žil s maminkou a tatínkem, který byl rytíř. Jednou jel tatínek s ostatními rytíři na horu Blaník.

„Pozor, rytíři jedou,“ křičeli lidé, když rytíři vyjeli na Blaník! Jenže se něco pokazilo, poslední zpráva, která přišla poštovním holubem, zněla: „Našli jsme jeskyni, zítra se do ní slaníme, protože nám tam spadl meč.“

Už dlouho nepřicházely žádné zprávy! Ten kluk, jehož tatínek byl mezi rytíři, se rozhodl, že svého tatínka zachrání. Sbalil si lano, svačinu a vodu. Brzo ráno vyrazil a šel lesem, když v tom za rohem uviděl přivázané koně a o kus dál tu jeskyni!

Slanil se dovnitř a procházel temnými chodbami, když najednou vstoupil do jeskynní haly. Uprostřed byl kulatý stůl, za kterým seděl jeho tatínek. Vykřikl: „Tati!“ Jenže ouha, tatínek byl duch. V tu chvíli se dveře stály otevřely a rytíři nasedli na duše koní a kluk se dal na útěk.

Chudáka kluka pronásledovali temnými chodbami jeskyně. V tu chvíli se ozvala ohlušující rána, která byla slyšet až do vesnice. Zával, který ránu vydal, oddělil koně od rytířů. Konec utekli až k vesnici. Vesničané, kteří viděli koně, se rozhodli pojmenovat vesnici Kondrac podle koní. A ten kluk na následky vyčerpání odešel na onen svět. Jeho duše se ale zhmotnila a stal se jedním z blanických rytířů.

Pavel M., 12 let

POVĚST O VZNIKU LABŮ

V jedné malé vesnici žila stařenka. Protože nikoho neměla a žila sama, často chodila k rybníku za labutěmi. Nosila jim zrní, pečivo a snad si s nimi i povídala, a tak se jí časem začalo říkat paní Labská. Bylo to prý snad i proto, že dříve žila u řeky Labe, i tam prý chodila za labutěmi.

Všichni z vesnice měli tuhle paní rádi, byla hodná, milá a pracovitá. Všem pomáhala, jednou dokonce zachránila život malému kloučkovi. A když jsme u toho, já vám řeknu, jak se to stalo.

Bylo to takhle. Byl krásný slunečný den a jeden tříletý klouček si hrál na trávníku poblíž silnice. Kousek od něj měla zahradu paní Labská, která tam zrovna zahradničila. No a klouček (Honzík) si hrál a hrál, jeho maminka si nedaleko povídala s jednou sousedkou a kloučkovi moc nevěnovala pozornost. Najednou Honzíkovi spadla hračka až na silnici. Honzík se tedy zvedl a šel pro hračku, ale to zrovna nahoře na silnici vyjelo auto a Honzík si ho vůbec nevšiml. Sedl si k hračce na asfalt a začal si znovu hrát. Auto ani neviděl. V autě byl nějaký pán. Napohled bylo vidět, že je opilý a nedává vůbec pozor. Už byl těsně u Honzíka, ale paní Labská to viděla, rychle vyběhla ze zahrady, chytla Honzíka a skočila s ním do příkopu. Když si toho všimla Honzíkova maminka, honem se za ním rozeběhla. A paní Labské moc a moc děkovala.

Po vesnici se rychle rozneslo, jaký udělala paní Labská hrdinský čin. Všichni si toho vážili a díky jejímu hrdinskému činu se vesnice začala jmenovat po ní: Laby. Dodnes tato vesnice stojí, a ještě i teď si někteří lidé na paní Labskou pamatují a s láskou na ni vzpomínají.

Alžběta Z., 11 let

JAK DÍKY KELTŮM VZNIKL NÁZEV LOUŇOVICE

Zajímalo vás někdy, jak vznikly Louňovice? Ne, jen mě? Nevadí, já vám to stejně řeknu. Jednou se takhle keltský kluk Cailaeen vydal do údolí nedaleko své vesnice, sedl si na místní vysoký kopec, který dnes známe jako Malý Blaník, a v naprosté tmě začal pozorovat hvězdy.

„Padají hvězdy!“ vykřikl na svého kamaráda Frinda, který ho až teď dohnal.

„Fajn! Tak si budu přát, abys mě chvíli poslouchal!“ Sestřelí Cailaeana pohledem a neo-
chotně si sedne vedle něj. „Máš mít hlídku a místo toho tu zíráš na hvězdy! Pomátl ses?!“
rozkřikne se, až Cailaeen překvapeně vykulí oči.

„Odtud je na oppidum taky dobře vidět, a navíc noc je klidnější než kdy dřív,“ ohradí se a vyskočí na nohy. „Podívej se do té řeky, to zlato září jako hvězdy.“ Posadí se zpět.

„Jo, jako by tohle byla obloha a nad námi zem,“ zklidní tón i Frind.

„Je to takové údolí hvězd,“ dokončí Cailaeen a upře své modré oči do vody.

„Ale stejně by ses měl vrátit do vesnice,“ vybídne ho Frind a zvedne se.

„Fajn.“ Zakoulí očima a taky se zvedne. Když se vrátí do vesnice, nikdo o nich naštěstí neví.

„Kolik zlata myslíš, že zítra vyrýžujeme?“ zeptá se Frind.

„Doufám, že dost,“ vzdychne Cailaeen. Frind se zastaví uprostřed cesty po osadě a Cailaeen ho následuje.

Frind zavrtí hlavou. „Já doufám, že nic.“

„Proč?! Však z toho žijeme.“

Frind polkne. „Ano, ale... můžeme se živit něčím jiným. Třeba... kovařinou, nebo... co já vím, čímkoliv,“ přesvědčuje Cailaeana.

„Mě se ptáš, jestli jsem se pomátl a pak sám říkáš tohle?“ vybuchne.

„Já prostě nechci! Sám jsi řekl, že je to nádhera, ne? To zlato patří přírodě a ne nám,“ trvá na svém Frind.

„Ale je to naše práce,“ naléhá Cailaeen.

„Existují stovky jiných prací.“ Tímto Frind celou hádku vyhrál.
„Prof bude zuřit, až mu to řekneme,” povzdechne si Cailaeen.
„Jo,” vydechne Frind.

Ráno je to hrůza, z domu náčelníka Profa se ozývá křik. Náčelník se naštvál.

„Jak to myslíte, nebudeme už dál rýžovat?!” Prof udeří pěstí do stolu, div se nezboří. Cailaeen a Frind stojící na druhé straně stolu polekaně nadskočí. Cailaeen se zhluboka nadechne, ale nic neřekne.

„A jaký to má ksakru důvod?!” zeptá se náčelník stále rozhořčeným tónem.

„No... totiž...” začne Frind.

„Zlato patří přírodě a ne nám!” dokončí Cailaeen.

Profovo obočí vyletí do půlky čela. „Přírodě?!” odfrkne si a oba chlapce sejme pohledem, jako by se snad chtěl přesvědčit, zda slyšel dobře. „Příroda je mocná, ale zlato patří nám!” rozkřikne se.

„Nic nám nepatří! Bereme si suroviny a vrátíme... smrt,” opojuje mu Cailaeen. Profovy rty se zkrví znechuceným a nevěřicným úšklebkem.

„Vypadněte!” zavrčí po chvíli přemýšlení a oba chlapci vyjdou z oválné stavby.

„Tohle bude ještě hodně bolet,” povzdechne si Frind, když vyjdou z hliněného domu.

„Jo,” vydechne Cailaeen, „ale byl to tvůj nápad,” poznamená nakonec.

„Ale rozhodně nebyl špatný,” prohodí a jemně se ušklíbne.

„V tom máš teda pravdu,” oplatí mu úšklebek Cailaeen. „Takže co budeme dělat?” zeptá se nakonec.

„Pokusíme se nezemřít,” povzdechne Frind. Cailaeen zakouří očima, ale nic neřekne. Do večera o nich nikdo ani neuslyší. Vyle-

zou na Malý Blaník, aby se schovali před Profem. Když se Cailaeen vrátí domů, přivítá ho jeho velice naštvaný otec.

„Co se děje?“ zeptá se jen proto, aby hned nevzbudil podezření.

„Ty víš moc dobře, co se děje!“ zavrčí jeho otec a přistoupí o krok blíž ke svému synovi.

„Nic jsem neudělal, takže mi dlužíš vysvětlení!“ osopí se Cailaeen.

„Neudělal? Tak tomu ty říkáš, když naštveš náčelníka?!“ vybuchne.

„To už člověk nemůže říct ani svůj názor?“ ohradí se.

„Ne tenhle!“

„Tak to je tedy dobrá spravedlnost,“ odfrkne si Cailaeen.

„Z toho zlata žijeme a ty řekneš, že už ho nechceš rýžovat? Pomátl ses?!“ Jeho oči zjihnou, což se nedá říct o Cailaeanových.

„Ano, přesně to jsem udělal,“ přikývne.

„Ale proč?“ zeptá se ho otec a Cailaeen ztratí řeč. Co mu na to má říct? Zhluboka se nadechne. „Zlato patří přírodě a ne nám,“ připustí nakonec.

„Jo, tak teď už chápu, proč se Prof tolik naštvál.“ Promne si kořen nosu a sedne si na dřevěnou lavici v rohu místnosti. „Co tě to napadlo?“ postěžuje si.

„Tak abys věděl, nic nezákonného.“ Cailaeen si sedne vedle svého otce. „Jak moc zuří?“

„Hodně,“ vydechne, „obávám se, že ty a tvůj kamarád budete potrestáni.“

„Však se nic tak strašného nestalo!“ zaprotestuje Cailaeen.

„No právě.“

V noci Cailaeen nezamhouří oči. Neustále musí myslet na to, co je zítra čeká, a obává se nejhoršího.

Ráno se probudí ještě před rozbřeskem, aby se mohl připravit. Když se v osadě rozezní zvon svolávající schůzi, nemůže volně myslet.

„Omlouvám se za tak brzké probuzení!“ řadou čumilů se rozezní Profův hrubý hlas, „ale naskytl se tu jistý problém, který by nebylo na škodu vyřešit!“ Všude kolem Cailaeana a Frinda se ozvou zmatená zalapání po dechu. „Cailaeane!“ zavolá hlasem plným pohrdání a všechna pozornost se otočí k již zmíněnému mladíkovi. „Frinde!“

Jestli se na dvojici předtím nikdo nedíval, teď je to minulost. „Pojďte sem!“ poručí a dvojice jednohlasně přikývne a polkne zároveň. Davy vesničanů jim dělají cestu a je jasné, že chlapci nemají šanci na únik. Dojdou k místu, kam byli posláni. Před Profem nezbyvá nic než jen doufat. „Tito muži mi navrhli skvostný plán,“ z jeho hlasu i tónu je slyšet neskryvaný sarkasmus, „chtějí přestat rýžovat zlato, protože prý patří přírodě.“ Uchechtne se a v davu to vyvolá další várku lapání po dechu. „Což je blbost, jak doufám, vám všem došlo!“ Rozklepe se hořkým smíchem, ale nikdo další se nesměje.

„Ano, došlo!“ umlčí ho Frind. „To, ale neznamená, že to není pravda!“

Na Profově tváři není ani náznak po smíchu, jen zlosti.

„Příroda nám dává vše, co potřebujeme k přežití, a co jí dáváme my?!“ zavrčí Cailaeen a rukou ukáže po celé vesnici.

„Oběti? Smrt? To není moc spravedlivé, nemyslíš?!“ Prof otevře pusku, aby chlapce seznámil se svými námitkami, ale nic neřekne.

„V tom mají pravdu!“ zamumlá někdo z davu.

„No jo, je to tak!“ přidá se další.

„Mají pravdu, proč mají být potrestáni?!“ Tenhle nával odpovědí překvapí obě strany. S tím rozdílem, že Profa to vyděsí.

„Vzpíráte se rozkazu svého náčelníka?!“ zaburácí Prof.

„Ne, vzpíráme se rozkazům špatného náčelníka!“ zavrčí Cailaeanův otec a stoupne si vedle svého syna, to samé udělá i většina vesnice.

„Nechci nic říkat, pane, ale měl byste je poslechnout, nebo rezignovat,“ vstoupí do hádky druid. Prof ho sestřelí pohledem, ale nakonec přikývne.

„Fajn!“ zamumlá a vrhne na Cailaeana a Frinda pohled slibující odplatu.

Novým náčelníkem je vybrán Cailaeanův otec a Prof vyhnán z vesnice. Díky zlatu, které v tamních řekách připomínalo zář hvězd, tuto oblast pojmenovali Lunaves; Měsíční údolí a tento název se zachoval až dodnes, jen trochu v jiném tvaru.

Eliška F., 12 let

TAJEMSTVÍ ŽELIVKY

Bylo osm hodin a děti z páté třídy stály před školou a nemohly se dočkat paní učitelky, protože jely na výlet. Teda všichni kromě Ríši. Všechno, co bylo pro ostatní zábava, bylo pro Ríšu otrava, bál se, že zase selže.

No, já se Ríšovi ani moc nedivím, Ríša to moc jednoduché neměl, jak ve škole, tak ani doma. Do této školy chodí teprve od září, a navíc je nejmenší ze třídy, takže se mu děti často posmívají jako: „Ty trpaslíku,“ nebo třeba „Hele koukejte, kam jde ten liliput?“ Nejhorší je, že Ríša se nemá komu svěřit. Paní učitelka si o něm totiž myslí, že to chce všem jenom kazit a bojkotovat, protože má potřebu na sebe upoutávat pozornost. No a doma to Ríša také nemá moc snadné. Maminka Ríši je pořád v práci a tatínek tráví čas v hospodě a občas se popere. Když se večer doma sejde celá rodina, Ríša se sotva stihne navečeřet a jde raději spát do svého pokojíčku, aby nemusel poslouchat rodiče, jak si nadávají.

Když paní učitelka konečně přišla, prozradila dětem, že pojedou nejen do Včelího domu, ale nakonec se projdou s průvodcem po hrázi Želivky, která dodává pitnou vodu pro celou Prahu i střední Čechy. To Ríšu přece jen trochu potěšilo, vodu měl moc rád.

Celá třída dorazila na místo, kde stojí velký dům, který je obklopen květinami a u vchodu do něj je obří včela, která jak řekl Ríša, ztratila hlavu. Když děti vešly dovnitř, potřebovala paní učitelka vyřídít vstupenky, a tak nechala děti nakupovat různé suvenýry z kapesného od rodičů. Ríša sice žádné peníze od rodičů nedostával, ale jednou, když šel domů ze školy viděl na ulici padesátikorunu. Ríša ji hned popadl a běžel si ji schovat do svého prasátka, které je mimochodem ještě po dědovi, který by zrovna dnes slavil sté narozeniny. Právě tuto minci si vzal na školní výlet do Hulic, aby se mu děti nesmály, že je chudý a že nemá peníze.

Ale stejně se mu ostatní posmívali, protože měli klidně i pětkrát víc. Ríša se nenápadně přiblížil ke stojanu s medem. Rychle a opatrně si jeden strčil do kapsy, pak šel k pokladně, ale zaplatil jen svačinu. Jak už víte, Ríša nebyl z úplně nejbohatší rodiny, a tak kromě půlky jablka nedostal k jídlu nic, proto si kupoval tu svačinu. Když paní učitelka vše vyřídila, šlo se na prohlídku muzea. Než přišel průvodce, Ríša si ještě stihl schovat med do batohu.

Když se třída vrátila z prohlídky, všichni si po cestě povídali o zajímavostech v muzeu a už se těšili na Želivku.

Ríša byl zklamaný, protože si myslel, že se pořádně vykoupe. Netušil, že je v nádrži koupání zakázáno. Přednáška kluky nebavila, a tak kluci začali hrát hru na plnění úkolů. Ríša měl rád dobrodružství, tak se rozhodl, že si zahraje s kluky. To ale nebyl úplně ten nejlepší nápad. Sice si nejdříve hezky hráli, ale po chvíli už to taková zábava pro Ríšu nebyla. Kluci mu totiž dávali skoro nespílitelné úkoly, až to Patrik přehnal. Řekl Ríšovi, aby přešel po úzkém zábradlí na druhou stranu a zpátky. Ríšovi se sice nejdřív nechtělo, ale pak si řekl, že by ho mohli víc brát mezi sebe, když to zvládne, proto nakonec svolil. Když šel Ríša na druhou stranu, kluci jej doprovázeli, aby se ujistili, jestli to dělá správně. V tu napadlo Felixe, že by si z Ríši i z kluků mohl udělat srandičku, a tak vyděšeně zavola: „Pozor učitelka!“ Ríša se strašně vylekal, podjela mu noha a spadl do nádrže. Nestihl ani zařvat o pomoc.

V hlubinách Želivky je sice více než stovka zatopených domů ale ještě nikdy se nestalo, aby někdo do této obří vodní plochy spadl. Kluci nevěděli, jak se mají zachovat, obzvláště Felix s Patrikem byli zaražení. Kluci nakonec dostali nápad, jak z průšvihů vyváznout. Tadeáš vymyslel, že budou tvrdit, jak uraženého Ríšu viděli odcházet směrem k autobusu.

Ale svět pod vodní hladinou má naštěstí jiná pravidla. Ríši si všiml malinký krab Oliver. Krab se dobelhal k ležícímu Ríšovi, který ani nevnímal svět okolo sebe. Když Oliver vlezl na Ríšu, z klepet mu udělal takové brýle před očima a pusou se přisál k nosu. Celkově to vypadalo jako přírodní dýchací přístroj.

Chvíli to vypadalo, že se nic zásadního nestane, ale Ríša se začal probouzet. Ríša se snažil sundat podivné krabí brýle, akorát Oliver mu vlezl do mysli. Když se Ríša pokusil krabíka odtrhnout od svého obličeje, uslyšel slabý ale roztržitý hlásek: „Jestli chceš žít, tak mě neodtrhávej, díky mně můžeš u nás pod vodou lépe vidět, zvládáš se hýbat nebo chodit a já zase kvůli Tobě vidím celé tohle království.“

„Jaké království?“ podivil se Ríša. „Pojď, když jsi tady s námi navždy, musíš se tu vyznat. Vítám Tě v novém domově, Ríšo.“

Tomáš M., 10 let

JAK VZNIKL NÁZEV BOLINA

Byla jednou jedna bezejmenná vesnice, kde pěstovali bolehlavky. Jedovaté byliny, které jsou smrtelně nebezpečné. Když se ale dobře připraví, jsou léčivé, jed z nich uměly odstranit jen bylinkářky.

Jednou na České království táhli Švédové. Měli ale hlad, a tak když byli v bezejmenné vesnici, kde nenašli nic k jídlu, rozhodli se sníst tyto byliny. To byla ale chyba, protože z těchto bolehlavek nebyl odstraněn jed. A tak už za chvíli padali Švédové z koňů.

A vesnice na počest této události získala jméno Bolina.

Jiří T., 11 let

CO SI MYSLÍ ZIMNÍ STADION

Je pěkné, jak tady trénují hokejisté.
Chodí sem diváci, kteří nadávají, i ti, kteří jsou slušní.
Když naši dají branku, tak zhasnu a lidé jásají góóóóól.
Mám tady i hospodu, kde se lidé občerství,
a pak jdou znovu koukat na zápas.
Když mě někdo poničí, tak mě lidé opraví.

Maxim K., 12 let

HOKEJISTA

Vidím led.
Všude je modrá a bílá, vidím led.
Jsou tu hráči a lidi.
Na tribuně už to bouří, jsou tu hráči a lidi.
Všude je modrá a bílá, na tribuně už to bouří.
Dáme do toho všechno!

Bedřich V., 9 let

FOTBALISTA

Vidím trávu.
Všude je zelená a bílá, vidím trávu.
Slyším pískat rozhodčího.
Dávám góla, slyším pískat rozhodčího.
Všude je zelená a bílá, dávám góla.
Cítím se skvěle!

Karel M., 9 let

ZÁPAS STOLETÍ

Zazvonil mi budík a já jsem vyskočil z postele. Trénink mi začíná v 16.30 hodin. Vzal jsem si na sebe tréninkové věci, míč a šel jsem na hřiště. Dorazil jsem včas, ale z mého týmu tam nikdo nebyl. Potkal jsem jen cizí hráče a hřiště vypadalo jinak. Šel jsem se zeptat, co se tu děje.

Uviděl jsem velký nápis **100 let fotbalu ve Vlašimi**. Já na to úplně zapomněl! Dneska se hraje ten stejný zápas jako před sto lety. V roce 1922 byl ve Vlašimi založený fotbalový tým SK Vlašim. Nejdříve vlašimští fotbalisté trénovali na hřišti za nádražím. První zápas hráli proti Benešovu. Dnes má být odvěta.

Běžel jsem rychle do šatny a byl tam náš odhodlaný tým, převlékl jsem se a vyrazili jsme na hřiště. Hlavní zápas je mezi FC Sellier Bellot Vlašim a FK Benešov. Zápas byl napínavý a prožili jsme hodně radostí. Na konci se kopaly penalty, každý kopal jednu. Zápas skončil 4:5. Vlašim stejně jako před 100 lety prohrála. Doufám, že za 100 let Benešov přijede do Vlašimi a ta ho porazí.

Matyáš K., 9 let

DOPIS

Ve Vlašimi, 18. března 2025

Ahoj Sofi,

dlouho jsme se neviděly, vlastně od té doby, co jsem odjela z Turecka. Ptáš se, co dělám ve svém volném čase. Můj oblíbený sport je tanec, vlastně ani nevím, jestli je tanec sport.

Ale přesto je výjimečný protože já chci totiž být tanečnicí, víš.

Miluju vystupování. V loňském roce jsme vystupovali ve vlašimském parku na Májových slavnostech, hned vedle kašny. Nejraději tančím na rychlé písně, vybírá je cvičitelka Eliška a ta má bohatý výběr. Je tak trochu můj vzor. Trénujeme v sále Domu dětí a mládeže ve Vlašimi. Taneční oblečení dodá vždy ten poslední šmrnc. Za chvíli pojedeme na soutěž a já jsem skoro ve všech sestavách, asi proto, že jsem nejlepší. Ale nechci se vychloubat.

Také bych Tě ráda pozvala na naše závěrečné vystoupení, které se koná 27. května od 16 hodin v Kulturním domě Blaník ve Vlašimi. Budeme tančit na moji oblíbenou píseň Pink Venom od skupiny Black pins. Byla bych ráda, kdybys přijela.

Tvoje kamarádka Niky.

Nikol M., 10 let

ROZHOVOR S DĚDOU – JOSEFEM VÁŇOU

Dědo, jaké bylo tvoje dětství?

Bydlel jsem s rodiči a dvěma sestrami na vesnici. Jako malí jsme si hráli venku, ať už v zimě nebo v létě, běhali jsme po vsi, po lesích. Rádi jsme chodili na jablka a hrušky, nejvíce nám chutnaly od sousedů.

Vymýšleli jsme různé lumpačiny. Kamarád chtěl skočit na krávu, že na ní bude jezdit. Jenže ona se lekla, kamaráda shodila a zaběhla se pryč. Kamarád doma dostal výprask. A krávu na-konec našli, jak se pase u lesa.

Jednou jsme zase s kamarády šli chytat ryby do rybníka. Ale hlídač nás viděl, tak my jsme honem utíkali pryč. Jenže jsme měli krátké kalhoty a jak jsme běželi, aby nás nechytil, tak jsme museli proběhnout velkými kopřivami a měli jsme celé nohy popálené.

Co dělali tvoji rodiče?

Oba pracovali v zemědělství, máma v kravíně a táta na poli. Já jsem se vyučil opravářem zemědělských strojů a celý život jsem opravoval kombajny a traktory.

V létě, když byly žně, jsem jezdil s kombajnem po celé republice i na Slovensko pomáhat sekat obilí.

Měli jste doma nějaká zvířata?

Ano, měli jsme krávu, prasata, králíky a slepice. Pamatuji si, když začala kolektivizace zemědělství v 50. letech, to znamenalo, že se sdružovalo zemědělství malých hospodářství do jednoho velkého družstva JZD, říkalo se tomu jednotné zemědělské družstvo.

Museli jsme tenkrát naši kravku dát do JZD, přišli chlapi, krávu uvázali a táhli ji z chléva. Pro nás to byl zdroj obživy a maminka tenkrát krávu objímala, plakala a nechtěla ji pustit.

Dědo, pamatuješ si na šedesátý osmý rok?

Ano, pamatuji. Tehdy jsem jezdil s kombajnem a jeli jsme zrovna o půlnoci z pole. V dáli jsme viděli tanky, nevěděli jsme, co se děje a měli jsme strach. Blížili jsme se ke vsi. Tak jsme kombajn a traktory nechali zaparkované u cesty na straně a běželi jsme se schovat do prvního domu za vrata. Čekali jsme tam asi půl hodiny, než přejedou. Nevěděli jsme, co se děje. Ráno jsme z rádia zjistili, že nás okupují ruští vojáci.

Povíš mi něco o svých předcích?

V roce 1906 se zatopil Váňův mlýn, který leží na řece Chotýšce nedaleko Chotýšan.

Můj děda, tedy tvůj prapraděda, tuto tragédii přežil. V noci přišla blesková povodeň, při které zemřela dědova maminka a jeho tři malí sourozenci, kteří se utopili, protože spali dole ve mlýně. Dva nejstarší sourozenci byli ve vesnici na zábavě a děda s tátou zrovna pracovali ve mlýnici, vylezli na střechu za komín a tam přečkali do rána, než voda opadla.

Na celé neštěstí museli celou noc nečinně přihlížet. Povodeň byla tak rychlá, že nestihli zachránit mladší sourozence ani maminku.

Jak se pak prapradědovi dařilo v životě dál, když měl takhle smutné dětství?

Děda neměl snadný život. Když dospěl, musel za 1. světové války narukovat na východní frontu – Halič, což je na pomezí dnešního Polska a Ukrajiny, tehdy Rakouska-Uherska.

Tam se mu stalo neštěstí, že ho nejprve zasáhl střep z granátu do nohy, a protože si myslel, že nemá šanci na záchranu, otočil se hlavou k frontě, aby brzy zemřel. Poté ho zasáhl střep znovu, tentokrát do hlavy – zadní části lebky.

Měl obrovské štěstí, převezli ho do nemocnice až do Vídně vlakem. Všichni si mysleli, že nepřežije.

Dědu ve Vídni zachránili. Jelikož přišel o část lebky, dali mu místo kosti kus titanové náhražky. Lékaři se velmi divili, že přežil nejenom úraz a velmi náročný transport, ale i operaci. Po léčbě se do války už nevrátil a vrátil se zpět domů. Měl čtyři děti, jedním z nich byl můj tatínek.

Anna F., 10 let

VÁLKA

Pach se line krajinou.
Padlí zůstali, kde padli.
Vítězný pokřik se ozývá,
cítím hořkost krve v puse.
Válka, to je hrozná věc.

POHŘEB

Vůně hlíny je cítit.
Kříže se tyčí do výše.
Žalostné zvony cinkají,
cítím mamčin stisk ruky,
Kéž by tu byl děda.

Zuzana Lucie B., 11 let

NÁVRAT K DOMOVU

Bylo chladné podzimní ráno. David se vydal do lesa. Vzduch byl svěží a lesy hrály podzimními barvami, listy stromů ševalily. Les byl pro něj místem klidu, ale ten den...

Vstoupil do lesa. Kráčel po úzké lesní cestě. Čím víc ho les pohlcoval, něco ho táhlo víc a víc hluboko do lesa. Začal mít zvláštní pocit. Ticho, temno, chlad. Kolem něj jen husté stromy. Svíral ho pocit strachu. Kde jsem? Co se to děje? Ze stínu lesa se vynořila postava. Nejasné obrysy, neslyšně se přibližovala. „Kdo jsi?“ zeptá se Davida. Nezmohl se na odpověď, nohy mu těžkly, jen dál sledoval blížící se postavu. „Víš, kde jsi?“ opět se ptá neznámý hlas. David nedokázal odpovědět, hlas se mu zadrhl. Postava se přibližovala. Zdála se mu být povědomá, ale přesto cizí a neznámá. Odkud ji znám? Přemítal David v duchu. „Jsi doma.“ Hlas zněl klidně. David začal pocítovat po těle zvláštní příjemné teplo. „Doma? Vždyť tu nevidím náš dům, naši zahradu, stůl, neslyším žádný známý hlas. Ale přesto je mi nějak příjemně...“, pomyslel si. „Poznáváš mě?“ zeptala se postava. David se jí pozorněji zadíval do očí... oči mu něco připomínaly, hlas mu začínal být povědomý. Oči mu byly povědomé – něco v nich poznával. Viděl sám sebe jako malého – vzpomínky na dětství, kdy pobíhal v lese. Slyšel smích, který se ozýval mezi stromy. Hlasy lidí, se kterými tu trávil šťastné chvíle... a už nejsou. „Vítej,“ zašepkala postava a natáhla k němu ruku. David váhal. Srdce mu bušilo. Udělá krok zpátky? Nebo přijme skutečnost, že domov není jenom dům? Domov je pro něj vzpomínka, pocit, místo, které v sobě nosíme stále, okamžiky, kdy mu bylo hezky.

Zavřel oči, nadechl se a.....

Martin K., 14 let

DOPLŇUJÍCÍ ILUSTRACE

Následující obrázky jsou ty, které se nám do knihy nevešly, avšak mají stejné plnohodnotné místo vedle ostatních ilustrací.

Věřím, že práce na knize byla a bude pro děti cenná zkušenost. Mohly si zkusit, jaké to je napsat vlastní text a tvořit ilustrace. A že to není jen tak. Kolik stohů obrázků vzniklo, než jsme našli ten správný sjednocující výraz, kterým se kniha vizuálně vydá.

Ptáte se teď, co obnáší zadání knižní ilustrace? Například to, že obrázky musí mít jednotný charakter a techniku, že není snadné sladit mnoho autorských rukopisů tak, aby kniha hezky plynula a byla příjemná pro oko čtenáře. Posledním vstupem je pak neviditelná práce grafika. Ten musí uchopit hotové texty a obrázky, a z nich vyčarovat krásnou knihu, která ladí a čtenáře neruší. Grafik knize obléká kabátek v podobě výběru písma, jeho velikosti i barevnosti. Rozvrhne umístění obrázků a tím určuje lahodný rytmus knihy. Snad jsme vám tedy společně se všemi autory dopřáli hezké čtení. Práce na knize byla potešením a přeju jí, ať ho nese dál i vám čtenářům.

Kateřina Pašková, grafička

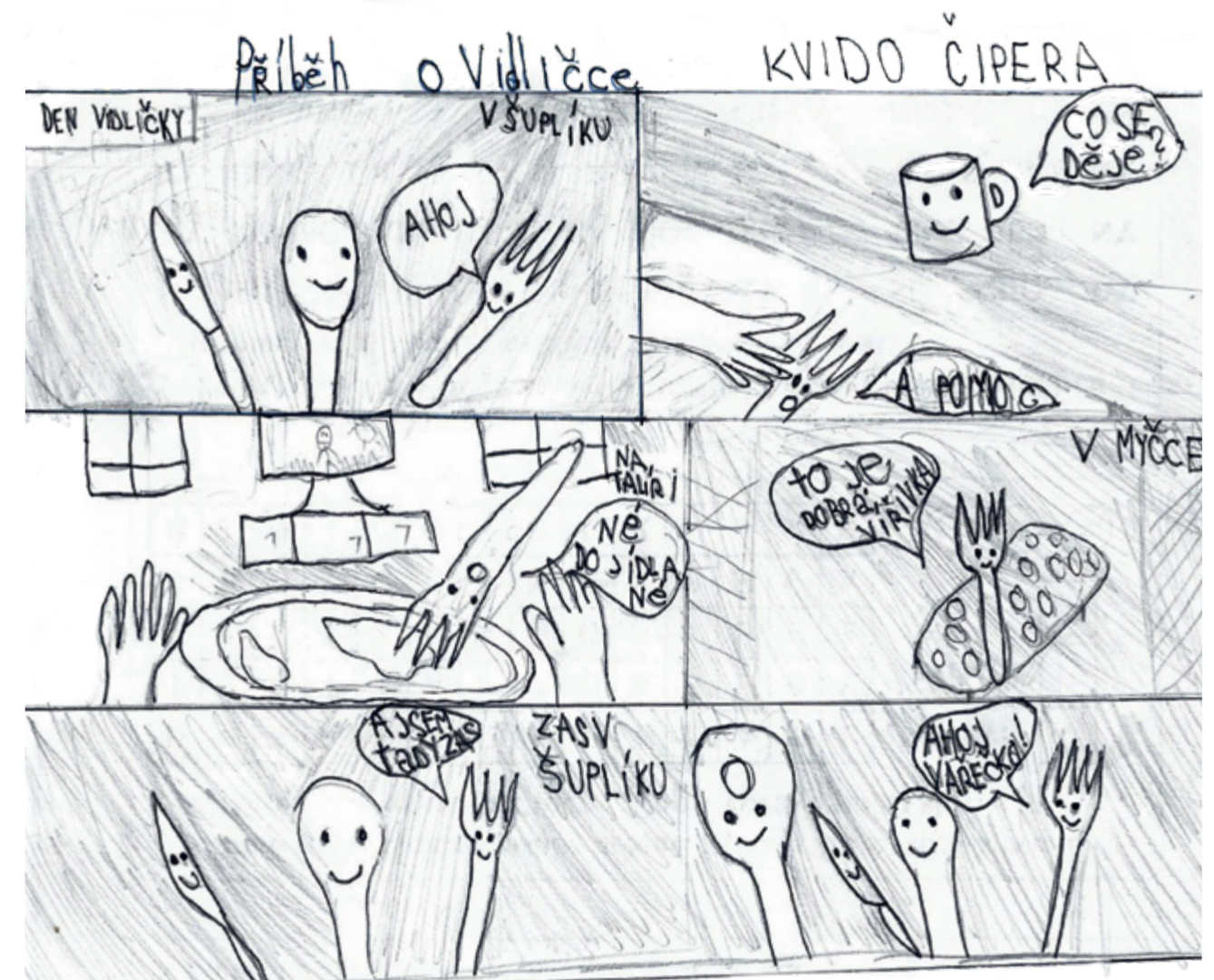
Samson 1

PŘÍBĚH O VIDLIČCE

Kvido Č., 11 let

OBSAH

Pán z Blaníka	5
Čínský pavilon	6
Úvodní slovo	7
Poděkování	9
Moje kamarádka (vydra paní Plavkyně)	10
Lvi	11
O myšce Plyšce a zakletém vlašimském parku	13
Jan Očko	14
Jaro v parku	15
Vlašimský park	17
Starý hrad	18
Zima v parku	19
Samson	20
Socha Samsona	21
Jak postavili Čínský pavilon	22
Pohádka o drakovi Frantovi	25
Rex vypráví	26
Kdyby mi Čínský pavilon patřil... ..	28
Výprava na starý hrad	31
Obloha	32
Strom	34
Děšť	35
Park	35
Samson	35
Jak šeptají stromy	37
Cesta do historie	41
U vody	47

Vodník	48
Vydří zátoka	49
Voda	49
Co si myslí fontána Pampeliška	50
Vlašim	50
Můj domov	50
Káva ve Vlašimi	50
Co si myslí pampeliška (fontána)	51
Tajemství starého náměstí	53
Žižkovo náměstí	54
Západ slunce aneb grilovačka u Blanice	55
Dobrodružství veverčáka Pišti	56
Život jedné podblanické slípky	61
První den v ZŠ Vorlina	62
O zlatém prstenu	62
Lékárna Magnolie	63
Atletický stadion	64
Cyklista	65
Vlašimská knihovna	66
Toulky českou současností	67
Pověst o vzniku názvu Domašín	71
Jak vznikl název Soutice	73
Pověst o Kondraci	75
Jak mohl vzniknout název Kondrac	77
Jak vznikl název Kondrac trochu jinak	79
Pověst o vzniku Labů	80
Jak díky Keltům vznikl název Louňovice	81
Tajemství Želivky	87
Jak vznikl název Bolina	89
Co si myslí zimní stadion	91

Hokejista	91
Fotbalista	92
Zápas století	93
Dopis	94
Rozhovor s dědou – Josefem Váňou	95
Válka	98
Pohřeb	98
Návrat k domovu	100
Doplňující ilustrace	102
Komiksový příběh o vidličce	107
Seznamy autorů	111

NA TVORBĚ KNIHY SE PODÍLELI ŽÁCI ŠKOL:

Základní škola Sídliště, Vlašim
 Základní škola a mateřská škola Načeradec
 Základní škola Trhový Štěpánov
 Základní škola a mateřská škola Louňovice pod Blaníkem
 Základní škola Vorlina, Vlašim
 Základní umělecká škola Vlašim

ZAPOJENÉ PANÍ UČITELKY A PAN UČITEL:

Šárka Adamcová
 Petra Havlíčková
 Marie Fišerová
 Monika Mendová
 Iva Karellová
 Lucie Štorcová
 Michaela Kahounová
 Drahuse Svobodová
 Vojtěch Bílek

AUTOŘI TEXTŮ:

Agáta Navrátilová, 11 let
David Babický, 10 let
Zuzana Lucie Bohatová, 11 let
Leontýna Řeřichová, 9 let
Marie Leticie Žáková, 10 let
Vanesa Filipová, 10 let
Barbora Žáková, 9 let
Václav Hladík, 10 let
Daniel Kalfus, 10 let
Veronika Lizáková, 9 let
Aneta Srbová, 13 let
Ondřej Vilímek, 10 let
Kateřina Kolářová, 10 let
Ondřej Horálek, 10 let
Kristýna Voráčková, 10 let
Maxmilián Svoboda, 10 let
Marek Pinkas, 10 let,
Tomáš Charvát, 10 let
Tadeáš Moudrý, 10 let
Terezie Matušková, 10 let
Natálie Lapáčková, 9 let
Antonie Motyková, 10 let
Natálie Solčányová, 9 let
David Kluch, 11 let
Tomáš Toulá, 10 let
Anežka Simandlová, 11 let
Agáta Zajícová, 11 let
Stella Bachová, 10 let
Jakub Kamarýt, 13 let
Lucie Vosátková, 10 let

Pavla Sátrová, 11 let
Lenka Fulínová, 10 let
Kateřina Novotná, 10 let
Matyáš Zíka, 13 let
Tereza Fejtková, 10 let
David Polesný, 10 let
Albert Jaroslav Šusta, 11 let
Berta Glasnáková, 12 let
Milan Daněk, 9 let
Ondřej Pytlík, 10 let
Vendula Marešová, 9 let
František Ptáček, 9 let
Martin Kubeš, 11 let
Natálie Filipová, 9 let
Anna Hamerová, 10 let
Nela Sátrová, 11 let
Lukáš Matoušek, 12 let
Maxim Kocáb, 12 let
Pavel Matoušek, 12 let
Alžběta Zemanová, 11 let
Eliška Filipová, 12 let
Tomáš Machotka, 10 let
Jiří Tlustoš, 11 let
Bedřich Válek, 9 let
Karel Matoušek, 9 let
Matyáš Kodera, 9 let
Nikol Marešová, 10 let
Anna Fulínová, 10 let
Martin Kadeřábek, 14 let
Kvido Čipera, 11 let

AUTOŘI ILUSTRACÍ

Barbora Mikolajczyková, 12 let (strana 4)
Kryštof Šimon, 6 let (strana 8)
Victorie Birhanzlová, 17 let (strana 9)
Karolína Langová, 9 let (strana 10)
Karolína Kubínová, 13 let (strana 11)
Filip Březina, 13 let (strany 11 a 50)
Rozárie Dufková, 9 let (strany 12, 26,39)
Nikola Kubínová, 12 let (strany 14 a 15)
Antonín Mrkva, 12 let (strana 16)
Anděla Králová, 13 let (strana 18)
Amálie Musilová, 10 let (strana 19)
Vojtěch Semrád, 8 let (strana 21)
Bohdana Fesenko, 17 let (strana 23)
Běta Kovaříková, 10 let (strana 24)
Klára Válková, 11 let (strana 25)
Justýna Krečmanová, 13 let (strana 27)
Sára Pavlisová, 13 let (strana 29)
Matěj Dub, 7 let (strana 30)
Elizabeth Zemanová, 9 let (strana 33)
Martina Cirmanová, 14 let (strana 34)
Nela Beranová, 14 let (strana 36)
Ema Follerová, 10 let (strany 40 a 66)
Lucie Mašková, 13 let (strana 45)
Mašo Sviatashova, 14 let (strana 46)

Elena Rybníčková, 13 let (strana 48)
Agáta Navrátilová, 11 let (strana 49)
Alois Dvořáček, 12 let (strana 50)
Lada Matoušková, 12 let (strana 50)
Tereza Houdková, 11 let (strana 51)
Bianka Lukášová, 15 let (strana 52)
Vojtěch Kyselka, 8 let (strana 54)
Anna Marie Vallová, 11 let (strana 55)
Jana Matoušková, 11 let (strana 56)
Felix Bosák, 9 let (strana 59)
David Babický, 10 let (strana 60)
Alžběta Zavřelová, 11 let (strany 60, 62)
Ondřej Svoboda, 10 let (strany 64, 92)
Nikola Richtr, 6 let (strana 65)
Simona Hejná, 15 let (strany 69, 101)
Lada Vopálková, 11 let (strana 70)
Vilma Odvárková, 15 let (strana 72)
Marian Ptáček, 15 let (strana 74)
Hana Hošková, 18 let (strana 76)
Matěj Pašek, 12 let (strany 78 a 95)
Eliška Filipová, 12 let (strana 82)
Marie Novotná, 18 let (strana 89)
Ema Rebrošová, 13 let (strana 90)
Bára Švejdvová, 13 let (strana 99)

AUTOŘI DOPLŇUJÍCÍCH ILUSTRACÍ

1. Vilma Odvárková, 15 let	11. Kateřina Sedláčková, 7 let
2. Jakub Dub, 5 let	12. Jana Matoušková, 11 let
3. Ema Halašková, 8 let	13. Natálie Pýchová, 11 let
4. Natálie Filipová, 9 let	14. Rozárie Dufková, 9 let
5. Filip Slabý, 7 let	15. Vojtěch Kyselka, 8 let
6. Viktorie Říhová, 11 let	16. Anežka Pýchová, 7 let
7. Alena Kuželová, 7 let	17. Ema Halašková, 8 let
8. Elizabeth Zemanová, 9 let	
9. Lara Boušková, 12 let	
10. Viktorie Paulovičová, 11 let	

NA TVORBĚ OBÁLKY SE PODÍLELI:

Daniel Kalfus, 10 let
Karolína Langová, 9 let
Rozárie Dufková, 9 let

AUTOŘI ILUSTRACÍ KONÍKŮ NA KLOPĚ KNIHY:

Elizabeth Zemanová, 9 let	Rozárie Dufková, 9 let
Kateřina Sedláčková, 7 let	Barbora Dufková, 6 let
Anežka Pýchová, 7 let	Filip Hejný, 10 let
Alena Kuželová, 7 let	Lucie Houlíková, 9 let
Emma Filipi, 8 let	David Babický, 10 let

JEDEN PÁN Z BLANÍKA KOUPIL SI KONÍKA

aneb když děti píší a malují

Napsaly děti základních škol z Vlašimska
Ilustrovaly děti Základní umělecké školy Vlašim
Grafická úprava a sazba Kateřina Pašková Janatová
Kniha je vysázena písmy Evil a Andulka Sans
Grafická úprava obálky Kateřina Pašková Janatová
Ilustrace na obálce od dětí ze Základní umělecké školy Vlašim

Vydala MAS Blaník, z. s. ve Vlašimi roku 2025
se sídlem Palackého náměstí 65, Vlašim
Vytiskla TISKÁRNA PROTISK, s. r. o. se sídlem Rudolfovska tř. 617M, České Budějovice

www.masblanik.cz
www.facebook.com/masblanik.cz/

Kniha vznikla v rámci projektu Místní akční plán pro oblast školství a vzdělávání ORP Vlašim IV CZ.02.02.XX/00/23_017/0008142, který je spolufinancován Evropskou unií

*Děkujeme všem,
kteří se na knize podíleli!*

Kniha je výsledkem společné práce dětí a učitelů základních škol z Vlašimska v rámci projektu MAP ORP Vlašim, jehož cílem je zvýšení kvality vzdělávání. Díky nápadům a tvořivosti žáků v ní najdete příběhy, básně i originální ilustrace. Ať už knihu otevřete na kterékoliv stránce, věříme, že vás potěší, rozesměje a možná i překvapí, jak pestrý a barevný může být svět očima dětí.

map Vlašimsko

Spolufinancováno
Evropskou unií

**MS
MT**
MINISTERSTVO ŠKOLSTVÍ,
MLÁDEŽE A TĚLOVÝCHOVY

**MAS
Blaník**